

ת"פ 4255/07 - מ.י. מחלקת חקירות שוטרים ירושלים נגד עידו פרנקו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4255-07 מ.י. מחלקת חקירות שוטרים ירושלים נ' פרנקו

בפני כב' השופטת אילתה זיסקינד

בעניין: מ.י. מחלקת חקירות שוטרים ירושלים

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד מיכל פרייסמן

נגד

עידו פרנקו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עטרי

הכרעת דין

כתב האישום

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **הדחה בחקירה** לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין ו**עבירה של מרמה והפרת אמונים** לפי סעיף 284 לחוק העונשין.
- על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.1.06 בשעה 9:00, הנאשם, ששירת כשוטר בתחנת הראל, הגיע יחד עם השוטר פאדי שווי (להלן: "**פאדי**") למסעדת "נעורה" באבו-גוש (להלן: "**המסעדה**"), שם שהו ראד סאלח (להלן: "**המתלונן**") אחד ממנהלי המסעדה, ויוסף ג'אבר (להלן: "**ג'אבר**"), שנמנה על צוות עובדי המסעדה. לשאלת המתלונן מהיכן הוא, השיב המתלונן כי הוא מאבו-גוש, וכשהתבקש להציג לנאשם תעודת זהות ופנה כדי להמציאה לנאשם, תפס הנאשם בידו, ורק לאחר שהמתלונן הבהיר לו כי בכוונתו להביא את תעודת הזהות ממגירה במסעדה, הרפה הנאשם את אחיזתו. לאחר שנטל את תעודת הזהות של המתלונן, אמר לו הנאשם שהתעודה תוחזר לו רק לאחר שסיגר לרשותם את ה"עובד", שכן הנאשם ופאדי חשדו כי במסעדה מועסק עובד פלסטיני, הנעדר אישורי שהייה כדין בישראל. בעקבות זאת, התפתח ויכוח קולני בין המתלונן ובין הנאשם ופאדי, במהלכו דחפו השניים את המתלונן, הודיעו לו על מעצרו והורו לו להתלוות אליהם לתחנה. המתלונן הבהיר, כי אין ביכולתו לעזוב את המסעדה, ביקש להגיע מאוחר יותר לתחנה, וסירב להושיט ידיו לשם כבילתן באזיקים. בתגובה, תפס הנאשם את המתלונן וגררו אל עבר הניידת, כשפאדי מסייע לו. כשעמדו סמוך לניידת המשטרה, הכה

הנאשם את המתלונן, בהטיחו על ראשו מספר פעמים את האזיקים שהיו ברשותו. כששאל פאדי את הנאשם מדוע הכה את המתלונן, השיב הנאשם כי רק כאשר הוא רואה דם, הוא נרגע.

כתוצאה ממעשי הנאשם, המתלונן נפל, דימם מראשו, נגרמו לו המטומה וחתך באזור קרקפת אוקסיפיטלית, והוא נזקק לתפרים.

לאחר האירוע, הורה הנאשם לפאדי למסור גרסה שקרית, בה יסתיר את העובדה שהנאשם הכה את המתלונן וגרם לו לחבלות המתוארות, ותחת זאת הורה לו למסור גרסה, לפיה המתלונן נפצע כתוצאה מנפילה. בהתאם לאמור, בדו"ח הפעולה מיום 24.1.06 ובחקירתו במשטרה מיום 26.1.06 בשעה 21:02, מסר השוטר פאדי את הגרסה השקרית, בה טען כי במהלך עימות שהתנהל בין המתלונן לנאשם, המתלונן נפל, קיבל מכה בראשו מהאזיקים או מהנשק שהיה על הנאשם, וכתוצאה מכך דימם מראשו.

במעשיו דלעיל, תקף הנאשם שלא כדין את המתלונן, גרם לו לחבלה של ממש, הניע הנאשם את השוטר פאדי למסור הודעת שקר בחקירתו ועשה במילוי תפקידו מעשה מרמה והפרת אמונים הפוגע בציבור.

תשובת הנאשם לכתב האישום

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, אישר כי הגיע למסעדה עם פאדי במסגרת תפקידו, לאיתור שוהים בלתי חוקיים, ולטענתו המתלונן רץ לכיוון המסעדה כשהוא צועק בערבית, נכנס לתוכה, והנאשם דלק אחריו מחשש שהמתלונן מזהיר שב"חים העובדים במקום, שימלטו. בהגיעו למתלונן ביקשו הנאשם להציג בפניו תעודת זהות ולהתלוות אליו מחוץ למסעדה. אך המתלונן סירב וקילל אותו. הנאשם הורה על עיכובו בחשד להעסקת שוהים בלתי חוקיים בעסקו, אך המתלונן סירב וקילל את הנאשם. לאחר שהסביר לו הנאשם, כי אם לא יתלווה אליו יאלץ לעוצרו, תקף המתלונן את הנאשם, בין היתר בראשו, ואת שותפו. לאור האמור, הודע למתלונן כי הוא עצור.

המתלונן ועובד אחר התנגדו בכוח למעצר המתלונן, תוך שדחפו את הנאשם ופאדי, האחר משך את המתלונן בכוח מהשוטרים על מנת למנוע את הכנסתו לניידת, והמתלונן תקף את הנאשם ופצעו. תוך כדי המאבק בגרירת המתלונן לניידת, ניסה הנאשם לאזוק את המתלונן באזיקי ידניים, אך המתלונן וחברו ניסו למנוע זאת תוך תפיסת ידו של הנאשם, ובמהלך המאבק נפגע המתלונן, ככל הנראה, בראשו.

הנאשם כפר כי היכה את המתלונן באמצעות אזיקי ידניים, כפר מחוסר ידיעה בנזקי הגוף שהמתלונן טוען כי נגרמו לו, וכפר כי ביקש מפאדי למסור גרסה שקרית על נסיבות פציעת המתלונן. לטענתו במהלך הארוע הוא הותקף ונפצע ע"י המתלונן ונזקק לטיפול, כשבנוסף בני משפחה וחברים של המתלונן (להלן המתפרעים), השליכו חפצים על השוטרים ובין היתר זרקו כד חרס גדול, וגם חבריו השוטרים הותקפו קשות, כשלאחד השוטרים שברו המתפרעים את היד.

לאחר שהמתלונן נפצע, נתן הנאשם לפאדי את תחבושתו האישית מהניידת, על מנת שפאדי, כחובש, יטפל בפציעת המתלונן, אך אחיו של המתלונן תקף את הנאשם, היכה בפניו, גרם לשטפי דם באזור עינו, הנאשם נפל, ביקש את עזרת פאדי, אולם פאדי התעלם מקריאותיו לעזרה, והתנהגותו זו עוררה את חמת הנאשם, כך נמלט התוקף, והנאשם ניגש לניידת והזעיק עזרה.

ראיות המאשימה

4. מר ראד סאלח, המתלונן - ממנהלי המסעדה, העיד כי בעת שערך בבוקר יום 24.1.06 את שולחנות המסעדה במפלס השלישי בחלק החיצוני של המסעדה (ראה עמ' 2 ש' 9-12 לפרו' מיום 9.6.09), שמע את צלצול הטלפון בחלק הפנימי של המסעדה, ניגש לענות אך לא הספיק, ובדרכו חזרה ביציאתו מדלת המתחם הפנימי, פגש את הנאשם שתחקר אותו ודרש שיציג תעודת זהות. מאחר ותעודת הזהות היתה במתחם הפנימי בסמוך לטלפון, ביקש המתלונן לחזור לשם כדי להביאה, אך הנאשם תפסו בידו, ורק לאחר שהמתלונן הסביר לו שבכוונתו להביא את תעודת הזהות, הרפה ממנו (ראה עמ' 2 ש' 15-17 לפרו' מיום 9.6.09). המתלונן מסר את תעודת הזהות לנאשם, שמע את הנאשם משוחח עם שוטר נוסף ששהה בניידת והנאשם הלך עם התעודה לכיוון הניידת. השוטר ששהה בניידת התקרב לכיוון המתלונן ואמר לו כי ברגע שיביא את עובד השב"ח שלו, הוא ישיב לו את תעודת הזהות. בין השניים החל ויכוח צעקני, למקום ניגש גם הנאשם, ושני השוטרים ביקשו מהמתלונן להתלוות אליהם לתחנה כיוון שהוא עצור. מששאל המתלונן

על שום מה נעצר, השיבוהו השניים כי יבין בתחנה. הוויכוח הקולני המשיך, השוטר השני ביקש מהנאשם לאזוק את המתלונן באזיקים, המתלונן שאל מדוע, אמר כי אינו יכול לעזוב את המסעדה, אך השוטרים התגרו בו, דחפו אותו, וסירבו להצעתו כי ישאיר את תעודת הזהות ברשותם, ויגיע אח"כ לתחנת המשטרה כדי לקבלה, אלא משכוהו, קרעו את חולצתו, תוך שהשוטר השני משכו והנאשם דחפו מאחור, ובהגיעם ליד מדרגת המסעדה, קיבל המתלונן מכה בראשו מחפץ חד, שבדיעבד הסתבר לו, מעיון במצלמות האבטחה, כי היו אלה מכות שנתן לו הנאשם באזיקים שהחזיק. כתוצאה מכך, ראשו של המתלונן נפתח מהקודקוד למטה, והוא נפל מהמדרגה והתעלף:

"התחילו למשוך אותי כמו שמושכים כלב, הם תפסו אותי בצווארון מקדימה ומשכו אותי וקרעו לי את החולצה. השוטר השני התחיל למשוך והשוטר השני התחיל לדחוף מאחורה. לפני הניידת של המדרגה של המסעדה ולפני המדרגה קיבלתי מכה בראש ממשוהו חד, שאח"כ התברר לי שזו האזיקים כי לא היה שום דבר עם השוטר הראשון חוץ מאזיקים, הוא נתן לי כמה מכות בראש עד שנפתח לי הראש (מסמן מהקודקוד ולמטה). נפלתי מהמדרגה ואח"כ התעלפתי."

ראה: עמ' 3 ש' 7-10 לפרו מיום 9.6.09

5. המתלונן העיד, כי מצפייתו אח"כ בסרט מצלמות האבטחה שבמסעדה, נכח שאת המכה בראשו נתן לו הנאשם, שמשכו בצווארון, השוטר השני דחפו, והנאשם שהיה אחריו, היכה בראשו באזיקים שאחז בידו, עד שראשו נפתח והוא נפל מהמדרגה והתעלף (ראה עמ' 3 ש' 9-16 ועמ' 7 ש' 3 עד עמ' 8 ש' 16 לפרו'). כשהתעורר לאחר מספר דקות, הבחין כי השוטר השני מטפל בפציעתו בעודו על הרצפה ליד הניידת, סביבם התגודדו הרבה אנשים, והוא פונה באמבולנס לבית החולים שערי צדק לקבלת טיפול רפואי (ראה עמ' 3 ש' 13-19 לפרו'). **בטופס מד"א 1/ת** צוינו פרטי נסיבות הפציעה: **"הנ"ל מעורב בקטטה, נחבל בראש מכת של רובה" ... "בנוסף מתלונן על כאבים בצוואר"**. כן הוגשו במסגרת עדות המתלונן **גיליונות שחרור המתלונן מביה"ח מיום 24.1.06 - 2/ת** - על **חבלת ראש**, ומיום 27.1.06 - **3/ת** - **על חתך בקרקפת שנתפר**. דא עקא שצילומי מצלמות האבטחה לא הוגשו, שכן המתלונן טען כי הם נשרפו/ נמחקו.

6. לאחר האירוע, כשפנו למתלונן מהמחלקה לחקירות שוטרים, הסתבר לו כי מפקד התחנה הגיע לכפר, ונעשתה "סולחה" בין שוטרי התחנה לאביו. לפיכך ובשל הכבוד לסולחה שעשה אביו, ביקש המתלונן שלא למסור בתחילה עדות אודות האירוע, אך משדרשה זאת המשטרה, מסר עדות.

7. **השוטר רס"ר פאדי שוואי** - שותפו של הנאשם בתפיסת שב"חים באבו-גוש, העיד כי במסגרת פעילות יזומה, נכנס עם הנאשם למסעדה, כדי לאתר בה שוהים בלתי חוקיים. בהגיעו לרחבת המסעדה, כשהנאשם התקרב למסעדה, הבחין פאדי בשניים או שלושה שב"חים, **"שאחד מהם הוציא תעודת זהות כתומה או ירוקה הם יודעים שברגע שהמשטרה מגיעה הם מוציאים את התעודות"** (ראה עמ' 19 ש' 4-5 לפרו'). במקביל הנאשם קרא לעבר פאדי כי מישהו אינו מוכן להזדהות בפניו, וכשפאדי ניגש לנאשם, שני השב"חים נמלטו מהמקום, והמתלונן סירב להזדהות והחל להשתולל ולצעוק. כשהנאשם ופאדי הודיעו לו על עיכובו, המתלונן התנגד לעיכוב, הודיע כי אינו הולך לשום למקום, ו**"החל לצעוק להשתולל להניף ידיים"** (ראה עמ' 19 ש' 8-10 לפרו' מיום 6.9.09). לפיכך הנאשם תפס את המתלונן כשהם פנים אל פנים, אחז בידיו או בכתפיו, ופאדי שעמד מאחורי המתלונן דחפו לכיוון הניידת. בהגיעם לקרבת הניידת, נופף הנאשם באזיקים שבידיו באוויר, היכה בהם פעמיים בראש המתלונן, ולשאלת פאדי מדוע נהג כך, הנאשם השיב כי רק כשהוא רואה דם הוא רגוע.

"כשהגענו לקרבת הניידת, הנאשם נופף בידו באזיקים באוויר ונתן לראיד פעמיים מכה בראש. הבחור נפל כששאלתי את הנאשם מדוע עשה זאת, הוא אמר לי שכשהוא רואה דם הוא רגוע, בזמן הזה ניגשתי לניידת כי אני חובש צבאי במקצועי, הוצאתי את העזרה הראשונה, התחלתי לטפל בראיד עשיתי לו חבישת לחץ כי ירד לו הרבה דם."

ראה: עמ' 19 ש' 14-18 לפרו' מיום 9.6.09

גם בהמשך עדותו פירט פאדי כיצד הנאשם הכה את המתלונן בראשו באזיקים: **"דחפנו אותו הבאנו אותו ליד הניידת, עמוד 3**

כאשר האזיקים בידיו של הנאשם ואז נתן לו הנאשם פעמיים בראש והוא נפל, וזה בפתח הניידת" (ראה עמ' 25 ש' 5-6 לפרו' מיום 9.6.09).

8. בהיותו חובש מקצועי, הוציא פאדי מיד ערכת עזרה ראשונה מהניידת, ובעודו מטפל במתלונן, שראשו דימם, הגיע

למקום אדם לבוש חולצה לבנה, ככל הנראה אחיו של המתלונן, ממנו ביקש פאדי מים כדי להשאיר את המתלונן בהכרה, הבחור חזר עם מים, פאדי השקה את המתלונן, ולפתע החל הבחור לצעוק ולהתקוטט עם הנאשם. פאדי עזב את המתלונן, ניגש לנאשם כדי להפריד בין השניים, חזר לטפל במתלונן, ולמקום הגיעו ניידות משטרה וניידת אמבולנס שהוזעקו, אך המתפרעים זרקו לעברם כוסות, צלחות ואבנים מכיוון המסעדה (ראה עמ' 19 ש' 17-23 לפרו'). השוטר זיו אורדני (להלן: "אורדני") הותקף ע"י האדם בחולצה הלבנה בעודו במדרגות, פאדי והנאשם התקרבו לעברו, ומאן דהוא זרק על השוטר אורדני כד גדול, שפגע בידו ובנשקו והכד נפל ארצה ונשבר. אחד או שניים מהנוכחים במסעדה ניסו ליטול את הנשק של אורדני שעף לצד, אך פאדי והנאשם הספיקו לקחתו ראשונים, והמתפרעים המשיכו להשליך צלחות, כוסות ואבנים לעבר הכוחות, עד שהפצועים פונו (ראה עמ' 20 ש' 22-27 לפרו').

9. פאדי העיד כי את גרסתו האחרונה במשטרה, לפיה הנאשם חבל במתלונן באזיקים, הוא מסר כשבועיים לאחר האירוע, לאחר שקודם מסר במשטרה גרסה שקרית, לפיה, לבקשת הנאשם, שביקש ממנו בשטח לחפות על הנאשם ולשקר שהמתלונן נפצע בראשו מפילתו: **"סיפירתי משהו בנוגע למכה, סיפירתי שם שהוא נפצע בראש תוך כדי נפילה. סיפירתי זאת כך כי האשם ביקש ממני לעשות זאת ואז הוא ביקש זאת בשטח"** (ראה עמ' 20 ש' 9-11 לפרו' מיום 9.6.09), אך לאחר השבועיים סיפר את האמת, מאחר שמצפונו העיק עליו, בשל חששו מהסתבכות: **"לא מוכן להסתבר, וזה גם ישב לי על המצפון"** (ראה עמ' 20 ש' 13-14 לפרו' מיום 6.9.09), ומשום שהנאשם אינו אנושי ומוסרי: **"אם אתה שומע בן אדם שאומר שהוא רואה דם, הוא נרגע. אז זה לא בן אדם. לשאלת בית המשפט אני בן זוג של הנאשם אבל לא 7 שנים והתחלנו במבשרת ציון והוא גם אמר שהוא שונא ערבים"** (ראה עמ' 30 ש' 23-25 לפרו' מיום 6.9.09), והכחיש כי הסיבה בגינה חזר בו מגרסתו הראשונית, נובעת מרצונו לנקום בנאשם, בשל השמועה שהנאשם הפיץ עליו ביחידה, כי נטש את הנאשם בשטח וסירב לסייע לו כשהותקף (ראה שם ש' 15-18 לפרו').

כן העיד פאדי כי בהיענותו לבקשת הנאשם, הוא חיפה עליו במספר הזדמנויות: **"כבר בדו"ח הפעולה בשטח אני חיפיתי עליו, וגם בעדות הראשונה חיפיתי עליו"** (ראה עמ' 20 ש' 17-18 לפרו' 9.6.09), בו כתב שהסיבה לפציעת המתלונן הייתה תוך כדי נפילתו מפגיעת נשקו של הנאשם והאזיקים שאחז בידו: **"מיד לאחר שהודעתי לו שהוא עצור, נפלו שניהם על הכביש צמוד לניידת, תוך כדי הנפילה כאשר הנשק הארוך וזוג האזיקים פגעו לו האזיקים בראש והחל לדמם"** (ראה נ/7 עמ' 1 ש' 4-6). כן הוגשו **הודעת פאדי מיום 26.1.06 נ/6, ודו"ח הפעולה מיום 24.1.06 נ/7.**

10. מר יוסף ג'אבר, העיד כי כשערך שולחנות עם המתלונן במסעדה, נכנסו שני שוטרים למסעדה כדי לתור אחר שוהים בלתי חוקיים. המתלונן פנה לטלפון שצילצל, אך שני השוטרים שאלוהו היכן עובדיו, ומדוע החביאם, למרות שבאותו רגע שהו במסעדה רק הוא והמתלונן.

כן ביקשו השוטרים מהמתלונן תעודה, וכשהמתלונן מסר את תעודת הזהות שלו, הם אמרו לו כי יקבלה חזרה כשיביא את עובדיו לתחנת המשטרה. התפתח ויכוח בינו לבין השוטרים שהודיעוהו על מעצרו, החלו להתגרות במתלונן, לדחוף אותו ולהלום בו. ג'אבר ניסה להפריד בין הניצים, אך פאדי הורה לו שלא להתערב ולשבת בצד, בעוד השוטרים דחפו וקיללו את המתלונן.

בנסיבות אלו, הלך ג'אבר לבית איברהים, אחיו של המתלונן, המתגורר מעל למסעדה, על מנת שיחליף את המתלונן במסעדה, לאחר 2 דקות ירד חזרה לכיוון המסעדה, הבחין כי השוטרים גוררים את המתלונן כשידיו מאחורי גבו, ובעוד פאדי תפס את המתלונן כשידיו מאחור, השוטר השני היכה את המתלונן פעמיים שלוש באזיקים, והמתלונן התעלף. השוטרים גררו את המתלונן לכיוון הניידת, אחד מהם השכיבו על הניידת, וג'אבר פנה למסעדה, נטל מצלמה ביתית, תיעד את האירוע, הזעיק ניידת אמבולנס, וכשהגיעו כוחות הביטחון, עזב את המסעדה. בדרכו לביתו התקשר לאביו של המתלונן והודיעו שעצרו את המתלונן, ויש צורך שאחד מבניו יגיע למסעדה משום שאין בה איש.

במסגרת פרשת התביעה הוגשו: הודעת הנאשם במשטרה מיום 30.1.06 - 5/ת, והודעתי במח"ש מיום 29.5.06 - 6/ת, ומיום 27.12.06 - 7/ת.

מטעם ההגנה העידו הנאשם והשוטר זיו אורדני.

עדות הנאשם

11. במועד האישום שימש הנאשם שוטר סניור בתחנת הראל, שביצע עם השוטר פאדי פעילות יזומה באזור אבו-גוש לאיתור שוהים בלתי חוקיים. בהגיעם למסעדת, הבחין פאדי בשני חשודים נמלטים לכיוון המסעדה, והנאשם שהבחין באדם שרץ לתוך המסעדה, דלק אחריו, וכשהדביקו, ביקש ממנו להזדהות, אך הלה סירב והחל לקלל את הנאשם, הנאשם תפס בידו, התקדם עימו לכיוון גשרון המוביל מהמסעדה לחניה, ופאדי שהצטרף אליו, הדף את המתלונן לעבר הניידת שמאחורי הנאשם, כשפניו של פאדי לעבר הניידת ופני הנאשם מול המתלונן.

בשלב זה הודיע הנאשם למתלונן, כי אם יסרב להתלוות אליו, יאלץ להורות על עיכובו. הנאשם המשיך לקלל ונתן לנאשם אגרופים בראש ובפנים, אדם נוסף שהגיע מהמסעדה ניסה לסכל את עיכוב המתלונן, למשכו מהשוטרים ולמנוע הגעתו לניידת, אך לא הצליח ועזב. בשלב זה הוציא הנאשם אזיקים, ניסה לאזוק את המתלונן שהתנגד לאזוקו, הניף את ידיו לכל עבר, וניסה לברוח, פאדי, שהיה מאחורי המתלונן, לא עזר לנאשם, והנאשם לא הצליח לאזוק את המתלונן, אלא רק משכו יחד עם פאדי, והשניים לא הצליחו להביאו לניידת כפי שתכננו:

"...בשלב הזה הוצאתי אזיקים וניסיתי לאזוק את החשוד שרצתי אחריו מהתחלה, היה ממש מאבק כוחני ומהיר, אני מנסה לאזוק אותו עם האזיקים, הוא הניף את הידיים שלו לצדדים למעלה, למטה, ומנסה לברוח בכל מצב. אני ניסיתי את פרק כף היד שלו, שהוא היה למטה ניסיתי לתפוס אותו בכל מקום, השוטר פאדי לא עזר לי בכך היה מאחוריו, ובגלל זה האירוע לא נגמר ולא הבאנו אותו לניידת כפי שתכננו. לא הצלחתי לאזוק אותו."

(ההדגשות שלי א.ז.)

ראה: עמ' 5 ש' 27-23 לפרו' מיום 8.3.11.

הנאשם העיד בביהמ"ש בפרוטרוט כיצד ניסה לאזוק את המתלונן תוך שהלה השתולל, הכה והתנגד:
"ש. מה עשית כשניסית להשתלט על החשוד.

ת. הוצאתי את האזיקים, ניסיתי לאזוק אותו, הוא ממשיך לתת לי אגרופים בפנים ובראש, אני מנסה לתפוס אותו, אני לבד איתו, פאדי מחזיק בו בחולצה מאחור, ורק מסיט אותו בעוד אני מנסה לאזוק אותו. ש. תתאר מה הוא עשה.

ת. הוא העיף את הידיים והשתולל איתם, וניסה לתת לי אגרופים בכל הכיוונים, ואני ניסיתי לתפוס את פרק היד שלו ביד אחד, וביד השנייה ללחוץ כדי לאזוק אותו.

ש. התנועות שלך היו תנועות מהירות.

ת. כי הוא היה מאוד כוחני.

ש. התנועות שלך לאורך כל הדרך היו.

ת. לתפוס את פרק היד שלו.

ש. כשהוא מתנגד, אתה לא יכול לבוא ולהצמיד לו זאת באיטיות, מה אתה עושה כדי להצליח לאזוק אותו.

ת. צריך לתת מכה כדי שזה ייכנס בלחיצה, ויתפוס את פרק היד. אם זה היה עצור שלא משתולל, הייתי פשוט מניח את האזיק ולוחץ, ובמצב שהייתי נאלצתי להכות ולהדוף באזיק כדי להצליח ליצור לחץ שיפתח את חצי הטבעת באזיק וינעל את האזיק מסביב."

(ההדגשות שלי א.ז.)

ראה: עמ' 6 ש' 20-3 לפרו'.

כן העיד הנאשם כי נפל עם המתלונן לארץ, וכשהתרומם, פאדי אמר לו שהמתלונן מדמם בראשו. הנאשם טוען כי ניגש לניידת, נטל את תחבושתו האישית, מסרה לפאדי, שהינו חובש, כדי שיחבוש את המתלונן, ופאדי טיפל במתלונן בצד, אך לפתע הגיע בחור בחולצה לבנה, שצעק לנאשם: **"מה עשיתם לאח שלי"**, נתן לנאשם אגרוף בעין, והנאשם שנפל על הרצפה ונחבט

בנשקו האישי, אחז בחולצתו של הבחור על מנת שלא יימלט, וקרא לעזרת פאדי, שעסק בחבישת המתלונן במרחק של 2-3 מ' ממנו, אך פאדי לא ענה לו, והנאשם קם מסוחרר, ניגש לניידת על מנת להזעיק עזרה, תוך שהוא מרגיש שחובטים בו באגרופים בראש ובגב, וכשהסתובב, הבחין בשני אנשים נמלטים מהמקום, ושמע את סירנות הניידות המגיעות (ראה עמ' 6 ש' 22 עד עמ' 7 ש' 2 לפרו').

הנאשם העיד כי השוטר אורדני, שהגיע עם כוחות משטרה למקום, נבהל ממצב הנאשם, שאלו מה קרה, והנאשם הצביע על הבחור בחולצה הלבנה כמי שתקפו. אורדני התקדם לאותו בחור, שנמלט במעלה המדרגות, וזרק מלמעלה אדנית חרס מלאת אדמה על אורדני, שפגעה בכף ידו של אורדני (ושברה את אצבעו), ואורדני עלה למעלה כדי לתפוס את הבחור, אך למקום הגיעו בחורים שניסו למשוך את הבחור בחולצה הלבנה מאורדני, ומשכו מאורדני את נשקו האישי שעף לצד, אך למרות מצבו, הנאשם ניגש במהרה לנשק של אורדני, שנפצע, ולקחו. (ראה עמ' 6 ש' 22 עד עמ' 7 ש' 2 לפרו'). בעוד הנאשם ואורדני חבולים ופצועים, המשיכו המתפרעים במקום ליידות עליהם מכל הבא ליד, אך הנאשם דרך את נשקו לכיוונו, הם נמלטו מהמקום, ובהמשך פרק הנאשם את נשקו, וירד עם אורדני כדי לקבל טיפול רפואי מצוות מד"א שהגיע למקום.

12. כשבועיים לאחר האירוע, עם שובו ליחידה, סיפר הנאשם לשוטרי התחנה, כי ננטש ע"י פאדי, שסירב במהלך האירוע לבוא ולהושיט לו עזרה בעודו מותקף, וכפועל יוצא מדבריו, נידו השוטרים בתחנה את פאדי. לטענת הנאשם, השינוי בגרסת פאדי נבע מרצון פאדי להסיט מעליו את הביקורת שהופנתה אליו, נוכח התנהגותו באירוע.

רס"מ זיו אורדני

13. מפקד צוות הסיוור, העיד כי קיבל קריאה על שוטרים מותקפים במסעדת "נעורה". בהגיעו למקום, ראה את הנאשם עומד בכניסה למסעדה מט ליפול, מסוחרר ועיניו נפוחות, הנאשם השיב לו כי ראשו כואב והוא מסוחרר, ומשנשאל היכן שותפו פאדי, הצביע לכיוון המקומיים עימם שהה פאדי אותה העת.

אורדני העיד, כי הותקף ע"י אדם לבוש חולצה לבנה, שנמצא ליד פאדי עם אנשים נוספים, אורדני ניגש לפאדי, ששהה עם המקומיים, ביקש אותו לעזוב את המקום, הודיע לבחור עם החולצה הלבנה כי הוא מעוכב, וביקשו להתלוות אליו, אך מישהו מקהל האנשים החל צועק "אללה וואכבר", דחף את המתנדב שהגיע למקום, והבחור עם החולצה הלבנה (להלן: "איברהים") נמלט לבניין, זרק עליהם כוסות וחפצים מהמסעדה, ואורדני נפצע בכף ידו (נשברה אגודלו) מאגרסל שהושלך לעברו, ונאלץ לשהות בבית כחודש. כן העיד כי במהלך שהותם בבית החולים, סיפר לו הנאשם שפאדי לא סייע לו כשהותקף, והשתומם כיצד ייתכן ששותף אינו עוזר לחברו. כן העיד אורדני, כי גם כשהוא הותקף אף אחד לא בא לעזרתו.

טענות המאשימה

14. יש ליתן אמון בגרסת המתלונן, שתיאר את בעדותו את האמת לאשורה, לא הפריז בתיאוריו, וגרסתו נתמכת בעדות ג'אבר המהימנה, על תקיפת הנאשם את המתלונן באמצעות האזיקים. אין לקבל את גרסת ההגנה, לפיה ג'אבר תקף את השוטרים באירוע וניסה להכשילם בביצוע מעצר המתלונן, שכן הדעת נותנת שג'אבר היה נעצר בעקבות מעשים אלו, בעוד השוטרים לא עצרוהו.

15. המתלונן מיאן להגיש תלונה במח"ש, מאחר ונערכה "סולחה" בין אביו למפקד התחנה.

16. מאחר ועדי הראיה העידו כי הנאשם הניף ידיו בטרם הנחית מכות על ראש המתלונן באמצעות האזיקים, ולא מדובר במכה מקרית, אלא בשתי מכות, נסיבות אלה מוכיחות את קיום יסוד הכוונה.

17. אין באמירת המתלונן לאנשי מד"א כשפונה באמבולנס, כי נפגע ממכה מקת רובה, כדי לערער את גרסת עדי התביעה פאדי וג'אבר, כי הוכה באזיקים, שכן אין חולק כי המכה ניתנה לו מאחור, ולכן לא יכול היה להבחין ממה נפגע. כמו"כ המתלונן צפה בסרט מצלמות האבטחה במסעדה, בו ראה שהנאשם הכה אותו באזיקים.

18. יש ליתן אמון בגרסתו המאוחרת של פאדי, משום שהפליל בה גם עצמו, ועל כן לא סביר שבדה אותה מליבו אך כדי לנקום בנאשם, מהטעם שהפיץ עליו שמועה ביחידה כאילו נטש אותו באירוע ולא חש לעזרתו כשהותקף. הסיבה בעטיה

שינה את גרסתו נבעה מחוסר רצונו להסתבר, וממצפוניו שהעיק עליו.

19. מאידך, אין ליתן אמון בגרסת הנאשם, הרוויה סתירות ואי דיוקים, שכן מרגע שהפך לחשוד, הוא החל להוסיף פרטים שנועדו להכפיש את המתלונן ולהשחיר את פניו, אותם לא טען קודם. כך למשל, בניגוד לגרסתו הראשונית, טען הנאשם במח"ש כי המתלונן הזעיק תגבורת וכך התפתח האירוע האלים.

כמו כן הנאשם שינה גרסתו גם ביחס למעורבות ג'אבר באירוע, כחלק מניסיונו להטיל בו דופי, ובתיאור האירועים ביחס לפאדי. כמו"כ בהודעתו במשטרה תיאר הנאשם כי הותקף במכת אגרוף בודדת מאיברהים, בעוד שבהמשך אמר שהמשיך לספוג מהלומות נוספות מאיברהים, כשהוא על הרצפה, וזאת כדי לתמוך את גרסתו לנטישתו ע"י פאדי בשטח, שלא היתה יכולה לעמוד, לו היה טוען למכה בודדת.

20. לאור האמור, טוענת המאשימה כי אשמת הנאשם הוכחה למעלה מספק סביר, ויש להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

טענות ההגנה

21. המניע לגרסתו המאוחרת של פאדי המפלילה את הנאשם, לעומת גרסתו הקודמת שאין בה הפללה, נועד לנקום בנאשם, על שסיפר לכל שוטרי התחנה על התנהגות פאדי, שהפקירו על אף תחינותיו לעזרה, תוך שפאדי ביכר לשמור על עורו שלו בשטח.

22. המתלונן מסר ממש סמוך לאירוע, כי לא נפצע ממכה מכוונת של הנאשם אלא מקת הרובה, ופאדי מסר בהתחלה, כי פציעת המתלונן נגרמה מנפילה, במהלכה נפגע המתלונן מהנשק או מהאזיקים, אך בביהמ"ש העיד כי הפגיעה נגרמה מהאזיקים, וטען כי הוסיף את עניין הנשק, משום שהנאשם ביקש זאת ממנו.

23. בעוד עדויות עדי התביעה רוויות פרכות וסתירות בינן לבין עצמן ובין ראיות אחרות, גרסת הנאשם נותרה קוהרנטית ונתמכת בגרסאותיהם הראשוניות והספונטאניות של פאדי ושל המתלונן, כי הפציעה לא הייתה מכוונת.

24. למרות שלטענת המתלונן סרט מצלמות האבטחה מיום האירוע מתעד את שלב תקיפתו באזיקים ע"י הנאשם, הוא לא העבירו לידי המשטרה, בטענה שהסרט נמחק, כשגם בעניין מחיקתו עולות סתירות בגרסאותיו.

25. המתלונן אדם חמום מוח ואכזרי, שבעבר נשפט בגין מעורבותו באירוע אלים אחר, בו תקף אדם יחד עם אחר, שם שיקר בבית המשפט כנאשם, וכן שיקר במשפט זה, ומכך יש ללמוד על היעדר אמינותו.

26. בין פאדי למשפחת המתלונן נוצרו יחסי חברות, שכן בחקירתו במח"ש ידע פאדי את שמות כל המעורבים בפרשה, בעוד מידע זה לא היה מצוי באמתחתו בחקירתו הראשונה, והדבר מעיד כי היה ביניהם קשר בתקופה שבין שתי החקירות.

27. מנסיבות המקרה עולים מחדלי חקירה ואכיפה בררנית, המצדיקים זיכוי הנאשם.

28. לאור כל האמור, עותר הסניגור לזיכוי הנאשם.

דין

29. המחלוקת בענייננו הינה עובדתית ומתייחסת לשאלה האם היכה הנאשם את המתלונן בכוונת מכוון, או שמא פציעת המתלונן נגרמה בשגגה, במהלך הניסיון לעוצרו, וכן ממה נפגע המתלונן וביאזה אופן. בעוד טענת התביעה היא, כי הנאשם פצע את המתלונן כשהטיח את אזיקיו בראשו בזדון, טוענת ההגנה, כי המתלונן נפצע באקראי מהאזיקים או מקת הרובה של הנאשם, כשנפל במהלך ההתגוששות עמו לצורך מעצרו (ראה סעיף 3 לסיכומי ההגנה). טענה זו לא

נטענה בתשובת הנאשם לכתב האישום ובעדותו בביהמ"ש, שם טען כי המתלונן נפצע מהאזיקים תוך כדי ניסיון הנאשם לאזקו בעת שהמתלונן הניף ידיו.

30. עדות פאדי, שהיה עם הנאשם בעת הפציעה, מהווה נדבך מרכזי ומשמעותי בתשתית הראייתית שנפרשה בפני בית המשפט. ההגנה מנתה טיעונים בעטיים אין ליתן אמון בגרסתו המפלילה של פאדי, שלטענתה נועדה אך כדי לנקום בנאשם, על שהכפיש את שמו של פאדי ביחידה, ושני הצדדים, הן המאשימה והן ההגנה, נבנים מסתירות בגרסאות העדים, זה מכאן וזה מכאן, על מנת לשכנע בצדקת תיאורם את סיפור המעשה. בנסיבות אלה, יש צורך לבחון ולדקדק בנבכי העדויות והראיות בתיק.

31. באשר לאופן התרחשות האירוע מתחילתו בהגעת השוטרים ועד התנגדות המתלונן בשלבי מעצרו, אין הבדלים של ממש בין גרסאות פאדי והנאשם, שהעידו כי הגיעו יחד לאזור המסעדה, כחלק מפעילות יזומה לאיתור שוהים בלתי חוקיים, המתלונן התבקש להמציא תעודת זהות, הוא החל בדין ודברים, קללות ודחיפות לעבר השוטרים, בעטיים עוכב, סירב להתלוות לשוטרים, החל משתולל וצועק, ונעצר, אך התנגד בכוח למעצרו, הנאשם והשוטר פאדי גררוהו לניידת, כשהוא מניף ידיו לכל עבר והתפתח עימות בינו ובין הנאשם. משלב זה מתגלעת המחלוקת בשאלה כיצד נפצע המתלונן ובשאלת מעורבות פאדי באירוע והושטת עזרה מצדו לנאשם.

32. ממכלול העדויות והראיות עולות סתירות בגרסאות, ביחס לגורם הפציעה (האם קת רובה או אזיקים), לאופן בו נפגע המתלונן בחתך באחורי קרקפתו (האם תוך כדי מאבק עם הנאשם, או תוך כדי נפילתו, או כתוצאה ממכות שנתן לו הנאשם בראשו), איך הגיעו האזיקים לראש המתלונן (לאור גירסת הנאשם כי נפגע תוך כדי ניסיונו לאזוק את המתלונן באזיק כשהוא מולו), איזו מגרסת הנאשם נכונה, (האם כי ניסה לאזוק את המתלונן תוך הידוק הטבעת סביב פרק ידו, או שהמתלונן הניף ידיו והנאשם ניסה לתפסן בלא הצלחה), והאם לאור גרסאות פאדי לא בוצעו ניסיונות איזוק, אלא הנאשם הכה באזיקים את המתלונן בראשו, או או שמא המתלונן נפצע מהאזיקים כתוצאה מנפילתו. להלן תיבחנה הסתירות:

הגורם לפציעת הנאשם - האזיקים או הנשק

33. בדו"ח הפעולה הראשוני שכתב פאדי עוד ביום האירוע - 7/1 (המכיל 3 עמודים: הראשון מודפס ושניים בכתב יד), תאר פאדי בתרחיש האירוע, כי המתלונן נפצע בראשו תוך נפילתו מנשקו של הנאשם ומאזיקיו: "תוך כד המאבק אשר השוטר עידו מחזיק את זוג האזיקים שלו ביד, מיד לאחר שהודעתי לו שהוא עצור ונפלו שניהם על הכביש צמוד לניידת תוך כדי הנפילה כאשר הנשק הארוך וזוג האזיקים פגעו לו האזיקים בראש והחל לדמם" (ההדגשה שלי א.ז.), בלא שתואר איך.

גם יומיים לאחר האירוע, בהודעתו במשטרה מיום 26.1.06 - 6/1, חזר פאדי על אותה גרסה:

"ש. איך ראג'ד נפצע?

ת. בנפילה שלו עם עידו ראיתי אותו מדמם.

ש. כתוצאה ממה נפתח לראד הראש.

ת. מהנפילה יכול להיות שפגע בנשק או באזיקים של עידו."

(ההדגשה שלי א.ז.).

ראה: 6/1 ש' 51-54.

999

את גרסתו המפלילה לפיה הנאשם הכה את המתלונן באזיקים מסר פאדי במשטרה כעבור למעלה מחודש לאחר האירוע, ביום 6.3.06 (כעולה משאלת החוקר בהודעת הנאשם במח"ש 6/1, ש' 53), ובה טען כי הנאשם ביקש ממנו למסור גרסה

כוזבת, לפיה המתלונן נפצע מנפילה, בעוד האמת היא כי המתלונן נפצע מהמכות שהנאשם נתן בראשו באמצעות אזיקים. פאדי הסביר כי החליט לחשוף את האמת, מאחר שמצפונו העיקר עליו, מפאת חששו שמא יסתבך (עמ' 20, ש' 13 לפרו' מיום 9.6.09), ובשל חוסר אנושיותו של הנאשם, שאמר לו כי הוא נרגע כשרואה דם (ראה עמ' 30 ש' 23-25 לפרו').

34. בהודעתו הראשונה של הנאשם, שניתנה במשטרה מספר ימים לאחר האירוע, ביום 31.1.06 - 5/ת, לא התייחס הנאשם לגורם ממנו נחבל המתלונן בראשו, וכל שציין בהקשר זה הוא, כי כשהבחין שדם ניגר מראש המתלונן, החל איברהים להשתולל. דא עקא שבהודעתו לאחר 5 חודשים במח"ש מיום 29.5.06 - 6/ת, אישר הנאשם כי מן הראוי היה שיפרט ויתעד את אירוע הפגיעה מאזיקיו (ת/6, ש' 23-28), ורק בהמשך הודעתו זו, כשתאר שוב את תרחיש האירוע, אמר כי במהלך ניסיון כבילת המתלונן באזיקים, המתלונן **ככל הנראה נפגע מהאזיקים בראשו**, ודוק- הנאשם מדבר מפורשות על **אזיקים, ואינו מזכיר כלל קת של רובה** כגורם אופציונאלי לפגיעה (ת/6, ש' 13-14, ור' גם אמירתו הנחרצת בש' 40: **"הוא נפצע מהאזיקים בניסיון ההשתלטות עליו שלא צלח וזהו"**).

35. בעדותו בבית המשפט, בתשובה לשאלות בחקירה ראשית, טען לראשונה כי המתלונן נפצע, ייתכן שמהנשק וייתכן שמהאזיקים (עמ' 9 ש' 11-12; 26-27). ויטעם, טיעון זה נטען לראשונה במסגרת עדותו הראשית, אך בתשובה לשאלה **מדריכה: "ש. האם כתוצאה מהאזיקים יכולה להיגרם הפגיעה או מהנפילה, או מהנשק ת. יכול להיות מהנשק, יכול להיות מהאזיקים, אני לא יכול להצביע במדויק..."** (ראה עמ' 9, ש' 26-27 לפרו'). למרות שזכרו של הנשק לא בא כלל בתשובת הנאשם לכתב האישום, בסיכומיו הדגיש ב"כ הנאשם את קת הרובה כגורם אופציונאלי לפגיעה, תוך שהטעים כי זו הייתה גרסת כל המעורבים באירוע מיד לאחריו).

מהאמור לעיל עולה ממכלול הראיות כי הסיבה לפגיעת הנאשם היא האזיקים ולא קת הרובה.

36. הגם שבדו"ח מד"א מיום האירוע - 1/ת, שמולא בעקבות פינוי המתלונן בניידת מד"א, צוין מפי המתלונן כי מכה מקת רובה היא הגורם לחתך בראשו של המתלונן, סביר כי המתלונן לא הבחין ולא ראה כלל ממה נפגע, לאור הפגיעה בחלק האחורי בראשו של **"חתך בקרקפת"** (ראה ת/2), ולדברי המתלונן דהיינו, בפרט לאור העובדה שגרסת הנאשם הראשונה, היתה שהמתלונן נפגע מהאזיקים, וכך גם קבע נחרצות כשנחקר תחת אזהרה במח"ש, בלא שהזכיר את הנשק. ויצוין כי המתלונן לא העיד כי נפצע בנפילתו, אלא בעומד: **"השוטר נתן לי את המכה כשאני עומד ואח"כ נפלתי... נתן מכה או שתי מכות בקודקודי ואז התקפלתי ונפלתי"** (ראה עמ' 14 ש' 5-8 לפרו').

37. גם בעובדה שפאדי אמר בהודעתו במשטרה, שהפגיעה נגרמה ממכת אזיק או מנשקו של הנאשם (נ/6 ש' 16), כשבגרסתו הראשונית בדוח הפעולה נ/7 אמר כי האזיקים דווקא פגעו בראש המתלונן (בנפילתו), אין כדי להעלות או להוריד בענייננו, שכן פאדי העיד כי התבקש למסור גרסת שקר כדי לחפות על הנאשם, לפיכך הטענה כי את הנשק הוסיף כגורם אפשרי ממנו נפגע המתלונן, כדי לשוות לגרסה השקרית מימד אותנטי, אינה מופרכת מן היסוד, שהרי בגרסה השקרית פאדי אינו יודע ממה נפצע המתלונן, ולא יכול היה לקבוע בהחלטיות, שמדובר באזיקי הנאשם. דווקא הנאשם, הוא שהתמיד ב"גרסת האזיקים" למן ההתחלה (ראה ת/5-6), עד ששינה ממנה במסגרת עדותו בבית המשפט כדי לשוות לה מימד אותנטי.

38. **מהאמור לעיל עולה כי הנאשם אינו עקבי, באשר לגורם ממנו נפגע המתלונן, אלא מזגזג בגרסותיו, ושהסיבה לפגיעת הנאשם היא האזיקים ולא קת הרובה.**

הסתירות בין גרסאות פאדי והנאשם הראשונות - באשר לאופן פגיעת המתלונן

- 1) המתלונן נפגע בעת שהנאשם שעמד מולו ניסה לאזקו בעודו מניף ידיו,
- 2) או שמא המתלונן נפגע בעת נפילתו
- 3) או שמא נפגע כשעובד המסעדה הפריע להם ומשך את המתלונן, בעת שהנאשם ופאדי גררוהו לניידת.
39. למרות שבביהמ"ש העיד הנאשם כי הפגיעה בראש המתלונן היתה מהאזיקים, כשניסה לאזקו את המתלונן, שהניף ידיו והשתולל, תוך שמסר בפרטי פרטים כיצד ניסה לתפוס ולאזקו את ידו של המתלונן ללא הצלחה (ראה עמ' 6 ש' 3-20 לפרו', כמצוטט בעמ' 6 להכעה"ד), אין להסברו ולתיאורו זה באשר לפגיעה, זכר בהודעתו במשטרה ת/5, כמו"כ הוא לא הבהיר בגירסה זו את אופן הפגיעה והגעת האזיקים לראש המתלונן מאחור.
40. כל שאמר הנאשם בהודעתו במשטרה ת/5 בענין נסיונו לאזקו את המתלונן הוא שככל הנראה האזיקים פגעו בראש המתלונן, ותו לאו: "כאשר ניסיתי לאזקו אותו ללא הצלחה, ככל הנראה, פגעו האזיקים בראשו, ודם החל לרדת מראשו, הושבנו אותו על דופן הניידת..." (ראה ת/5 ש'), בלא שהבהיר איך הגיעו האזיקים שאחז לראש המתלונן. מילותיו "ככל הנראה" מלמדות כי לנאשם אין הסבר מדוע ואיך הגיעו האזיקים לראש, אך הן מעלות תמיהה כשמדובר בנקודה כה מהותית וחמורה, בה נפצע המתלונן פגיעה קשה בראשו מאזיקי הנאשם, כשמדובר בשלב קריטי של חקירה תחת אזהרה, בה נמנע לפרט הסברו לפגיעת המתלונן, אותו נתן רק בעדותו בביהמ"ש בעמ' 6 ש' 3-20 לפרו'. ההתרשמות העולה מכך היא ניסיון מגמתי מצד הנאשם להרחיק עצמו מאופן פגיעת הנאשם, כדי לגמד ממעורבותו, ניסיון שאינו עולה בקנה אחד עם גירסת החפות שנתן ופירט רק בביהמ"ש, מה עוד שהיא אינה סבירה ולא עולה בקנה אחד עם ראיות אחרות, כפי שאפרט.
41. העדר הסבר לפגיעה בקרקפת, כשבגירסה הנאשם היה מול המתלונן - התיאור המפורט בעדות הנאשם בביהמ"ש כי ניסה לאזקו את המתלונן תוך מאבק עמו כשהמתלונן מניף ידיו, לא מבהיר כיצד הגיעו האזיקים לקרקפתו של המתלונן מאחור, שכן בעוד הנאשם היה מול המתלונן (ראה עמ' 15 ש' 26 לפרו' מיום 28.3.11), או מצידו וניסה לתפוס את ידו של המתלונן ללא הצלחה, המכה היתה בקודקוד ראש המתלונן מאחור, כך שלא סביר כי בשלב בו טרם נתפסה ידו של המתלונן, הגיעו האזיקים לקרקפתו (שם נחבל ונחתך) בטרם בשל השלב לאזקו, אלא אם הנאשם הרימם גבוה וחבל בראש המתלונן, או נופף בהם תוך שהוא מסכן את המתלונן או פאדי.
- לא נהיר כיצד בעוד הנאשם אל מול פני המתלונן גורר אותו עם פאדי מאחור, הצליחו האזיקים שאחז הנאשם להגיע באקראי לראש המתלונן ולפצעו בקרקפת, כשפאדי שהיה מאחוריו לא ראה זאת, ולא אמר זאת בגירסתו השקרית, שנועדה להגן על הנאשם ולתאום אותה, אלא פאדי טען אז כי הפגיעה נגרמה בעת נפילת המתלונן, שאינה עולה בקנה אחד עם גירסת הנאשם, אך מתיישבת היטב עם טענתו כי גונן על הנאשם עפ"י הוראת הנאשם.
42. יתירה מכך, תיאורו המפורט של הנאשם בביהמ"ש את תהליך האיזוק, ניתן בתשובות לשאלות מנחות ומאד מדויקות של הסניגור, ולא כתיאור קולח ואותנטי של הנאשם עצמו, ותשובתו על לחיצת הטבעת על פרק היד, אינו משתלב כלל עם תיאור הנאשם לפיו המתלונן מניף ידיו בטרם נתפסו: "צריך לתת מכה כי שזה ייכנס בלחיצה ויתפוס את פרק היד. אם זה היה עצור שלא משתולל, הייתי פשוט מניח את האזיק ולוחץ, במצב שהייתי, נאלצתי להכות ולהדוף באזיק, כדי להצליח ליצור לחץ שיפתח את חצי הטבעת באזיק וינעל את האזיק מסביב" (עמ' 6 ש' 20-23 לפרו'). ואולם תיאור סגירת האזיק בחבטה על פרק היד, בטרם נתפסה אפילו יד אחת של המתלונן, אינו מתיישב עם סיטואציה אפשרית וסבירה שטרם בשלה לאיזוק ולא סביר שפעולות איזוק כאלה תיעשינה בכל מקרה בהנפת האזיקים "על עיוור". ובכל מקרה התיאור האמור, עדיין אינו מסביר כיצד זה הגיעו האזיקים לאחורי ראשו של המתלונן.

43. לא זו אף זו, תיאור הנאשם בעדותו בביהמ"ש את ניסיונו לאזוק את המתלונן, תוך שהמתלונן מניף ידיו, אינו נתמך באף ראיה. באמרות פאדי: הראשונה בדוח הפעולה שערך, השנייה במשטרה, והשלישית בעדותו בביהמ"ש, לא עולה כלל כי הנאשם ניסה לאזוק את המתלונן, למרות שבשלבם אלה פאדי נכת, ובדוח 7/נ ובהודעתו במשטרה 6/נ הוא חיפה על הנאשם, ומסר גרסה שתגונן עליו. דא עקא שפאדי לא תיאר ניסיון איזוק אלא רק תיאר שהנאשם **אחז** אזיקים, ובשונה מירסת הנאשם על האיזוק, תיאר נפילה שכתוצאה ממנה נפצע המתלונן בראשו מהאזיקים או הנשק.

בדו"ח 7/נ - הסבר פאדי לפציעת המתלונן היה, כי במאבק הנאשם החזיק זוג אזיקים ביד, וכשפאדי הודיע למתלונן שהוא עצור, המתלונן והנאשם **נפלו על הרצפה** והנשק הארוך וזוג האזיקים פגעו בראש המתלונן שהחל לדמם: **"תוך כדי המאבק אשר השוטר עידו מחזיק את זוג האזיקים שלו ביד, מיד לאחר שהודעתי לו שהוא עצור ונפלו שניהם על הכביש צמוד לניידת ותוך כדי הנפילה כאשר הנשק הארוך וזוג האזיקים פגעו לו האזיקים בראש והחל לדמם"**. דהיינו בעוד הנאשם תיאר בהודעתו במשטרה ובעדותו בביהמ"ש כי המתלונן נפצע תוך איזוקו בעת שהניף ידיו, ולא בעת או עקב נפילה, פאדי לא רק שלא תיאר בגרסתו השקרית בדו"ח 7/נ, ניסיון של איזוק מצד הנאשם, אלא תיאר כי המתלונן נפצע כתוצאה מנפילתו לארץ יחד עם הנאשם.

גם בהודעת של פאדי במשטרה אין זכר לתיאור ניסיון הנאשם לאזוק את המתלונן, למרות שאילו היה כך, לא הייתה סיבה שתיאור זה לא יופיע, במיוחד כשבשלב זה פאדי הרי חיפה על הנאשם ותיאור כאמור עשוי לתמוך בגרסת הנאשם, אולם פאדי לא תיאר כל ניסיון לאזוק את המתלונן, אלא אמר:

"קילל אותנו... הוא דחף את שנינו עם הידיים שלו, ניסיתי להרגיע אותו בדיבור, זה לא עזר, הודעתי לו שהוא מעוכב בגין תקיפת שוטר, ביקשתי ממנו להגיע לניידת. זה לא מצא חן בעיניו, אמר אני לא מגיע איתכם, התנגד ושוב דחף אותי ואת עידו, הודעתי לו שהוא עצור בגין התנגדות לעיכוב ותקיפת שוטרים, עידו הוציא את האזיקים שלו על מנת לכבול אותו... ראאד השתולל שוב ודחף ואמר אני לא בא איתכם, עידו משך אותו לכיוון הניידת, אני עזרתי לעידו לדחוף את ראאד לכיוון הניידת, ובשלב מסוים בכניסה של השער עידו וראאד תוך כדי עימות נפלו, ראאד קיבל מכה בראש מהאזיקים או מהנשק שהיה על עידו, ראאד התחיל לדמם מהראש..."

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: 6/נ ש' 10-16.

44. הסבר נוסף של הנאשם בהודעתו משטרה לפציעה היה שהמתלונן אחז בידו והנאשם ניסה לחלצה - בעוד שבהודעתו במשטרה ת/5 אמר הנאשם כי פגיעת האזיקים נבעה מאחיזת המתלונן בידו: **"ככל הנראה האזיקים פגעו בו בראש, מאחר החשוד (העצור) תפס לי את היד וניסיתי להוציא את אחיזתו בי ולשחרר את האזיקים על מנת שאוכל לאזוק את העצור"** (ראה ת/5 מעמ' 1 ש' 28 עד עמ' 2 ש' 3), בעדותו בביהמ"ש לא טען כך, אלא טען שניסה לאזוק את המתלונן שהניף ידיו לכל עבר: **"אני מנסה לאזוק אותו עם האזיקים, הוא הניף את הידיים שלו לצדדים למעלה למטה ומנסה לברוח בכל מצב. אני ניסיתי את פרק היד שלו, שהוא היה למטה, ניסיתי לתפוס אותו בכל מקום..."** (ראה עמ' 5 ש' 24-26 לפרו' מיום 28.3.11), ובהמשך אמר: **"ניסיתי לאזוק אותו, הוא ממשיך לתת לי אגרופים בפנים ובראש, אני מנסה לתפוס אותו"** (ראה שם עמ' 6 ש' 5-6). מדובר בתיאורים שונים בכל אחת מגרסאות הנאשם, כשבת/5 - המתלונן אחז בידו של הנאשם, ובביהמ"ש המתלונן נופף בידיו והנאשם מנסה לתפוס אותו, כך שהנאשם אינו עקבי בגירסתו, ומלמד על עצמו כי אינו אמין, מה גם שאף בעדותו בביהמ"ש (השונה מהודעתו ת/5 במשטרה) הוא לא הצליח להסביר כיצד ומדוע כשניסה לתפוס את פרק כף ידו של המתלונן המנסה לברוח, הגיעו לפתע האזיקים לאחורי קודקוד ראש המתלונן. שתי גרסאות הנאשם לא נהירות וסותרות זו את זו סתירה מהותית, כשאף אחת מהן אינה מבססת הסבר קוהרנטי לאופן פציעת הנאשם בקרקפת. ודוק, גם המתלונן עצמו לא העיד כי הנאשם ניסה לאזוק אותו.

מנגד גרסת פאדי כי הנאשם הכה בראשו המתלונן באזיקים בטרם נפילתו, ברורה, מובנת ונותנת הסבר מדויק כיצד ומדוע נפצע המתלונן בראשו, מהאזיקים שאחז הנאשם, והסברו מתיישב עם מיקום הפציעה בקרקפת, עם עדות המתלונן כי קיבל המכה בטרם נפל, ועם עדות ג'אבר: **"פאדי תפס אותנו עם הידיים מאחור, והשוטר השני נתן לו מכות באזיקים, ראיד התעלף על**

המקום" (ראה עמ' 39 ש' 8 לפרו').

45. גם לגירסת הנאשם בהודעתו הראשונה במשטרה כי בעת שהנאשם ופאדי גררו את המתלונן לניידת, הפריע להם עובד אחר במסעדה ש"דחף אותנו בפראות" (ראה ת/5 ש' 23), אין זכר או תימוכין באף אחת מאמרות פאדי (לא בדוח הפעולה, לא בהודעתו במשטרה ולא בעדותו בביהמ"ש), ולא מתקבל על הדעת שפאדי לא ראה זאת, שהרי הוא והנאשם גררו יחד את המתלונן לניידת.

האם הפציעה היתה תוך נפילת המתלונן או תוך גרירתו לניידת

46. גם בעניין זה עולה סתירה מהותית בין הנאשם לפאדי, שכן בעוד שמעדות הנאשם בביהמ"ש עולה שהפציעה נגרמה מנסיונו לחלץ את ידו מאחיזת המתלונן בה, בעת שהנאשם ופאדי גררוהו לניידת, לגירסת פאדי (הראשונה) המתלונן נפצע מהאזיקים כתוצאה מנפילתו ולא בעת גרירתו, ובחקירתו הנגדית בביהמ"ש הבהיר פאדי כי אין זה נכון שהמתלונן כלל נפל בהובלתו לניידת: **"ת. אני זוכר שההובלה של הפצוע, שאני דחפתי אותו עד הניידת היתה ישירה, בלי שום בעיות"** (ראה עמ' 27 ש' 12 לפרו').

47. טענת פאדי בביהמ"ש כי המתלונן לא נפל טרם פציעתו, מתיישבת עם הודעות הנאשם במשטרה (שניתנו: ת/5- סמוך לאירוע, ות/6- לאחר שינוי גירסת פאדי), בהן לא רק שהנאשם אינו טוען כי המתלונן או הוא נפלו במהלך האיזוק טרם הפציעה, אלא הנאשם אף אמר בהודעתו המאוחרת כי לאחר שהמתלונן החל לדמם "הושבנו אותו על דופן הניידת" (ראה ת/6 ש' 14). אמנם פאדי טוען בגירסתו הראשונה במשטרה, כי המתלונן והנאשם נפלו **"עידו וראאד תוך כדי עימות נפלו, ראאד קיבל מכה בראש מהאזיקים או מהנשק שהיה על עידו, ראאד התחיל לדמם מהראש"** (ראה נ/6 ש' 14-15), וגם בדו"ח הפעולה נ/7: **"תוך כדי המאבק אשר השוטר עידו מחזיק את זוג האזיקים שלו ביד, מיד לאחר שהודעתי לו שהוא עצור, ונפלו שניהם על הכביש צמוד לניידת"** (נ/7 ש' 3-5), אך זאת לבקשת הנאשם שהורה לו לרשום **שראיד נפצע תוך כדי נפילה** (ראה ת/6 ש' 54). גם המתלונן לא העיד כי נפצע בנפילתו, אלא בעומדו: **"השוטר נתן לי את המכה כשאני עומד ואח"כ נפלתי...נתן מכה או שתי מכות בקודקודי ואז התקפלתי ונפלתי"** (ראה עמ' 14 ש' 5-8 לפרו' ההדגשה שלי א.ז.).

48. המסקנה העולה מהפערים שבין גירסאות פאדי והנאשם הראשונות במשטרה, ומהסתירות המהותיות הללו ביניהן, היא כי גירסתו הראשונה של פאדי בנ/6 אכן שיקרית, בנסותו לדבוק בגירסה המגוננת שלדבריו הורה לו הנאשם לטעון, לפיה המתלונן נפגע תוך כדי נפילתו, כעולה משאלת החוקר בהודעת הנאשם ת/6: **"אני מציג בפניך את הודעתו של פאדי שווים מיום 6.3.06, בה מסר שאתה אמרת לו לרשום בדו"ח הפעולה שראיד נפצע בראשו תוך כדי נפילה. אני אומר לך שאתה במעשה זה משבש את החקירה"** (ראה ת/6 ש' 55-53), בעוד שבפועל נפילה זו לא קרתה לאור גירסת הנאשם עצמו בביהמ"ש, וככזו תומכת בטענת פאדי כי מדובר היה בגירסה שיקרית שהנאשם הורה לו לטעון, אך לא קרתה בפועל. אילו היה פאדי מתאר את שארע באמת, היה עליו למסור גירסה התואמת את גירסת הנאשם אז במשטרה, אולם פאדי לא תיאר בשום מקום כי המתלונן אחז בידו של הנאשם, ושהנאשם ניסה לחלצה, או שעובד אחר הפריע בגרירת המתלונן, למרות שפאדי והנאשם גררו את המתלונן יחד, אלא רק תיאר שהמתלונן קילל, השתולל ודחף אותם בידי, נפל וקיבל מכה מהאזיקים או הנשק:

"ראאד המשיך להתנגד, קילל אותנו כוס... דחף את שנינו עם הידיים שלו, ניסיתי להרגיע אותו בדיבור, לא עזר, הודעתי לו שהוא מעוכב בגין תקיפת שוטר, וביקשתי ממנו להגיע לניידת...התנגד ושוב דחף אותי ואת עידו, הודעתי לו שהוא עצור... עידו הוציא את האזיקים שלו...ראאד השתולל שוב, דחף ואמר אני לא בא אתכם. עידו משך אותו לכיוון הניידת, אני עזרתי לו לדחוף את ראאד לכיוון הניידת ובשלב מסוים... עידו וראאד תוך כדי עימות נפלו, ראאד קיבל מכה בראש מהאזיקים או מהנשק שהיה על עידו, ראאד התחיל לדמם בראשו."

(ההדגשות שלי א.ז.)

ראה: נ/ש' 10-16.

כמו"כ פאדי לא היה אמור לתאר בגירסתו הראשונה והמגוננת על הנאשם, נפילה שלא קרתה אפילו לגירסת הנאשם, אילולא הנאשם ביקש זאת ממנו, שהרי יכול היה לגונן עליו גם בתיאור שנתן הנאשם בת/5 כי המתלונן תפס בידו והוא ניסה לשחררה. העובדה כי לא עשה כן, מלמדת כי מסר בתחילה גירסת שקר.

49. לעומת שלל הסתירות העולות לעיל מגירסאות הנאשם על נסיבות פציעת המתלונן, הגירסה היחידה הנותנת הסבר סביר להגעת האזיקים לראש המתלונן ולפציעתו, היא גירסת האמת לה טוען פאדי, בה תיאר כי הנאשם הניף את האזיקים מעל ראש המתלונן והיכה בראשו פעמיים, כשברור שהנפתם וההכאה אינה עולה עם פעולות של איזוק, שלכל אורך הדרך, אינן נזכרות בגירסאות המתלונן או פאדי, גם בעת שפאדי חיפה וגונן עליו בדוח הפעולה נ/7 ובהודעתו נ/6 במשטרה, בשלב בו ידי המתלונן התנופפו, והוא נדחף והובל ע"י הנאשם ופאדי גם יחד לניידת.

50. **המסקנה העולה מכך היא כי הנאשם אינו אמין, שכן מסר גירסאות שונות שאינן מתיישבות זו עם זו, ולא עם השכל הישיר, ואינן נתמכות אפילו בגירסת פאדי השקרית, שם תיאר פגיעה מנפילה ולא מאיזוק ואינן מתיישבות ועולות גם עם גירסת המתלונן וג'אבר, המתיישבות עם גירסת האמת של פאדי.**

גרסת הנטישה של הנאשם כמניע נקמני לשינוי גירסת פאדי

51. דה-פקטו, ובאין הכחשה מצד פאדי, גרסתו המפלילה נמסרה לאחר שהנאשם הפיץ את "גרסת הנטישה", לפיה פאדי הפקיר את הנאשם לבדו בגוב האריות. אין חולק, כי רבים מחבריו השוטרים של פאדי בתחנה התנכרו לו.

52. בראי האמור יש להתייחס במשנה זהירות לשינוי הגרסה, ולבחון בקפדנות יתרה שמא הגרסה החדשה לא נולדה אך על רקע רצון פאדי להתנקם בנאשם. ודוק, אף אם הגרסה המפלילה נחשפה בעקבות הכפשת הנאשם את פאדי בפני חבריו ליחידה, אין הדבר מוביל בהכרח למסקנה, כי גרסה זו שקרית, אף אם תכליתה להזיק לנאשם.

53. בגרסתו הראשונה של הנאשם בת/5, הנאשם לא העלה טענה כנגד פאדי בגין נטישתו בשטח, וכל שצוין בהקשר זה התייחס רק לתקיפת איברהים: **"צעקתי לפאדי שהיה במרחק של 2 מטר ממני פאדי איפה אתה אני קיבלתי זעזוע וסחרחורת וחיפשתי את פאדי שיבוא לעזור לי. פאדי לא הגיע אליי הוא היה עם הפצוע..."** (ת/5 ש' 8-10 - ההדגשה שלי א.ז), קרי, הנאשם אמנם טען כי קרא לפאדי, אך הבהיר בפירוש שפאדי לא חש לעזרתו משום שטיפל בפצוע, ולא טען כי נטשו.

54. רק בת/6 במח"ש העלה הנאשם את הטענה כי ננטש ע"י פאדי, וצוין כי גרסתו המפלילה של פאדי, נועדה למלט את פאדי מהאירוע, ושמאז האירוע לא שוחח עמו, לאחר שפאדי זנחו. בעדותו בביהמ"ש טען הנאשם כי הטיפול בפצוע ארך כדקה ולא היה ניתן ליתן טיפול ארוך מזה בשטח, אך טענתו נסתרה הן בעדות פאדי והן בעדות אורדני, שהעידו שכשאורדני הגיע למקום, פאדי עדיין טיפל במתלונן. מכל האמור עולה כי אפילו לדידו של הנאשם, אין בסיס לטענה כי פאדי זנחו, שהרי לדברי הנאשם עצמו, פאדי היה עסוק בטיפול בפצוע (ראה עמ' 16 ש' 31-32 - עמ' 17 ש' 1). מנגד עולה מעדויות הצדדים, כי דווקא אירוע הנטישה, בו הותקף הנאשם על-ידי איברהים, היה נקודתי, דינמי וקצר, שכן איברהים מיד נמלט, בעוד פאדי טיפל במתלונן. בהודעתו ת/5 אמר הנאשם, כי לאחר שקיבל מאיברהים את מכת האגרופ, הוא אחז בחולצת איברהים, אך כיוון שנחבל מנשקו כשנפל מהמכה, נאלץ לשחררו, ואיברהים נמלט לכיוון המדרגות, ובשלב זה, ניגש הנאשם לניידת להזעיק תגבורת בקשר.

55. יוער, כי בעדותו בבית המשפט, הרחיב הנאשם את טענתו כנגד פאדי, וטען כי גם במסגרת ניסיון כבילת המתלונן, פאדי לא סייע לו לאזוק את המתלונן, ומשכך התעכבה הבאת המתלונן לניידת (עמ' 5 ש' 25-27 לפרו' מיום 28.3.11). ואולם, נראה כי דברים אלו נועדו לנסוך נוסף של חומרה למעשי פאדי, כדי לבסס כדבעי את "גרסת הנטישה", שמפאת האיחור במסירתם, לאחר שנרקם כבר קו ההגנה, אין ליתן להם משקל, בבחינת היותם גרסה כבושה ואין להם גם עיגון בראיות, שכן בהודעתו במשטרה, הנאשם עצמו פירט כיצד פאדי עזר לו, הודיע למתלונן על מעצרו, תפסו מאחור ומשך

וגרר יחד עמו לאורך כל הדרך את המתלונן לניידת (ראה ת/5 ש' 16, 21-22), כפי שהעידו גם המתלונן וג'אבר. הנה כי כן - מגמת הנאשם לטפול על פאדי האשמות שווא, שאינן מתיישבות אפילו עם גרסתו שלו, מעידה כי הוא מגמתי בנסיונו להשחיר את פאדי, ואינו אמין.

56. מנגד (ביחס לטענת הנטישה) כבר בהודעתו במשטרה - נ/6, תיאר פאדי כי סייע לנאשם במעצר המתלונן והובלתו לניידת, חבש חבישת לחץ את המתלונן שנפצע בראשו וטיפל בו, ותוך כדי כך גם ניגש לעזור לנאשם לאחר שאיברהים חבל בו, ולאחר מכן תפס אותו ואיברהים נמלט, וכבר בהודעתו במשטרה תיאר פאדי:

"ראאד התחיל לדמם מהראש, עליתי בדל לתחנה שיזמינו מד"א, בינתיים שמתי כפפות שהיו בניידת על הידיים שלי... עשיתי לו חבישת לחץ בעזרת הידיים שלי, בינתיים יצא מישהו עם חולצה לבנה החל לצעוק, ... מה אתם עושים פה, הרגעתי אותו ואמרתי לו להביא מים, בשלב מסויים הבחור הזה התעמת עמו... עזבתי את ראאד, אמרתי לו שישים יד על הראש, ניגשתי לעזור לעידו... ניסינו לעצור את התוקף של עידו, תפסנו אותו בחולצה, החולצה נקרעה והוא ברח מהמקום... לכיוון המדרגות של המסעדה."

(ההדגשות שלי א.ז.)

ראה: נ/6 ש' 16-23

ותיאר כיצד בעת שטיפל במתלונן, איברהים התעמת עם הנאשם, וכשפאדי ניגש לעזור לנאשם, הגיעו השוטר זיו אורדני והמתנדב, וכך תיאר פאדי את העימות בין הנאשם לאיברהים: **"בהתחלה מילולית וויכוחים, ואח"כ ראיתי את שניהם על הרצפה. עזבתי את ראאד, אמרתי לו שישים את היד על הראש, ניגשתי לעידו לעזור לו, ואז הגיע כבר זיו"** (ראה נ/6 ש' 20-21), וכיצד פאדי וזיו אורדני ניסו יחד לעצור את איברהים, אחזו בחולצתו עד שנקרעה ואיברהים נמלט לכיוון המדרגות.

וגם בהמשך הבהיר עזרתו ביחס לאיברהים:

"רצתי לעזור לו שאחרי שהחשוד עם החולצה הלבנה ברח מהמקום, חזרתי לפצוע ממש כמה שניות, ואז כשראיתי שהתוקף של עידו רץ למדרגות, עזבתי את הפצוע ורצתי לעבר הנמלט."

ראה: נ/6 ש' 48-49.

57. גם בביהמ"ש העיד פאדי כי כשאיברהים תקף את הנאשם, הוא ניגש להפריד בין השניים, חזר לפצוע והכוחות הגיעו, וכשאורדני הגיע, טיפל פאדי במתלונן, בעוד איברהים עמד במדרגות עם כמה אנשים, ואורדני ביקש אותם לעוצרו (עמ' 29 ש' 4-6 לפרו'). גם בנ/6 אמר פאדי, כי כשזיו הגיע, איברהים לא עמד לידו, אלא ליד עידו, ובהמשך הוא יחד עם עידו מילטו אנשים שניסו לחטוף את נשקו של זיו אורדני שנפגע: **"זיו נפגע, הנשק נפל לו, אני ועידו רצנו לכיוון הנשק שלא יחטפו שניים רצו לעבר הנשק, כשראו אותנו מתקרבים לנשק, שינו כיוון וברחו מהמקום"** (ראה נ/6 ש' 28-29), ובהודעתו במשטרה אמר: **"ש. האם היו עוד אנשים שהיו מעורבים בתקיפה של עידו לפני שזיו הגיע? ת. ראאד שהתעמת ואז נפצע ולאחר מכן הבחור עם החולצה הלבנה וזהו. בזמן שאני מטפל בראאד לא היו עוד אנשים שתקפו את עידו** (ראה נ/6 ש' 37-39), וכן:

"ש. זיו בעדותו טוען כי כאשר הגיע למקום ראה את עידו כמעט מולך אותה במרחק של 20 מטר ממנו מטפל בפצוע ולא כמו שאתה טוען רצת לעזור לעידו מה יש לך לאמר על כך? ת. רצתי לעזור לו שאחרי שהחשוד עם החולצה הלבנה ברח מהמקום חזרתי לפצוע ממש כמה שניות ואז שראיתי שהתוקף של עידו רץ למדרגות עזבתי את הפצוע ורצתי לעבר הנמלט ואז ראיתי את זיו מקבל את הכד על היד."

58. הנה כי כן, למעט השאלה האם נחלץ פאדי לעזרת הנאשם, גרסאות הנאשם ופאדי בענין איברהים ואורדני משתלבות זו עם זו, תואמות בצורה קוהרנטית, ועולה מהן, כי הנאשם הותקף על ידי איברהים, שנמלט מיד לכיוון המדרגות, ולמקום והגיעו אורדני והכוחות, ולא עולה מכך כי פאדי נטש את הנאשם.
59. אורדני העיד בביהמ"ש, כי בהגיעו למקום, עמד איברהים ליד פאדי, שטיפל בפצוע, וסביבו אנשים נוספים, ואישר בהודעתו במשטרה כי איברהים לא התנגד כלל לעיכובו אלא אמר: "**בסדר, אני כאן**" (עמ' 23, ש' 29-21 לפרוטוקול מיום 23.10.11). לאמור, לפנינו מחלוקת לענין מיקום איברהים והתנהגותו כשהגיע אורדני, בעוד פאדי טוען כי איברהים עמד ליד המדרגות, טוען אורדני כי איברהים עמד ליד פאדי, כשגרסת אורדני נסתרה ע"י פאדי והנאשם.
- ואולם, למחלוקת זו אין השפעה של ממש על אמינות הגרסאות והנאשם לא הצליח להראות כי פאדי זנחו או נטשו. בין אם עמד איברהים ליד פאדי, בין אם עמד בגרם המדרגות. מנגד, על הנאשם הנטל להוכיח את נכונות גרסתו בענין הנטישה, אך הוא לא הוכיחה. מדובר באירוע דינמי של אירועי אלימות, במהלכו השליכו מתפרעים בשלב זה חפצים לעבר הכוחות, איברהים הלך ממקום למקום, והדעת נותנת, כי לא ניתן היה להבחין בכל פרט ופרט במהלך האירוע ולזכור במדויק היכן עמד כל אחד ברגע נתון. הדברים אמורים ביתר שאת כשפאדי היה עסוק במתן עזרה ראשונה לפצוע, או ביחס לנאשם, שהעיד על עצמו כי לא היה בפוקוס, ועל כן לא ראה לאן נמלט איברהים ומה עשה פאדי (עמ' 17, ש' 21-18). לפיכך, אין להסיק מהסתירות שהוצגו בעדויות אלה לגבי אמינות העדים ביחס לגרסת הנטישה, שלא הוכחה.
60. טענת הנאשם כי היה מסוחרר ומעורפל כחלק מגירסת הנטישה - מעדות הנאשם בביהמ"ש עולה כי כתוצאה מאגרופו של איברהים, היה הנאשם בערפול ומסוחרר (ראה עמ' 8 ש' 31-29 לפרו'), בנוסף הנאשם העיד כי במצבו זה קיבל מכות אגרופים נוספות בראשו ובגבו (עמ' 7 ש' 1 לפרו') ולא זכה גם כאן לעזרת פאדי. ואולם, לטענתו כי הוכה באגרופים גם בגבו ובראשו אין כל תימוכין בהודעותיו במשטרה או במח"ש, ולא בראיות אחרות. כמו"כ התרשמתי מהעדויות, כי מצב הנאשם איפשר תפקודו, לאור המשך עדות הנאשם עצמו, לפיה ניגש ולקח את נשקו של אורדני, שנזרק או הופל מאורדני (ראה עמ' 7 ש' 10-9 לפרו'), דרך את נשקו שלו לעבר המתפרעים והבריחים, כך שהנאשם היה במצב שאיפשר את תפקודו. מנגד המתלונן, שדימם מראשו, נזקק לחבישת לחץ ולהשגחת פאדי, אך חרף זאת, פאדי העיד כי השאירו במקומו, ונחלץ לעזור, הן בתפיסת איברהים והן בנטילת נשקו של אורדני יחד עם הנאשם. עוד יצוין, כי בדו"ח הפעולה נ/7 מיום 24.1.06, שהוא כאמור גרסתו הראשונית של פאדי ביחס לאירוע, ציין פאדי כי **הוא ועידו הבריחו את האנשים שחמדו את נשקו של אורדני**, שנפל (לאחר שהושלך על אורדני כד), וכשאורדני הגיע למקום, **ניסה פאדי לעכב את איברהים** (כשחבל בנאשם), אולם איברהים נמלט. ללמדך, כי כבר בגרסתו הראשונית (והתמציתית) של פאדי בנ/7, טרם היה לפאדי מניע לפרט זאת, ובניגוד ל"גרסת הנטישה" המאוחרת של הנאשם, ציין פאדי כיצד נטל חלק אקטיבי באירוע, וזאת, בטרם הייתה לו כל סיבה להאדיר את פועלו ועזרתו באירוע.
61. אמנם אורדני העיד כי "**כשהותקפתי ונפצעתי אף אחד לא בא לעזור לי**" (ראה עמ' 23 ש' 16 לפרו'), אולם בהודעתו במשטרה תאר פאדי כי מיהר לתפוס את נשקו של אורדני בטרם יחטפוהו: "**זיו נפגע, הנשק נפל לו ואני ועידו רצנו לכיוון הנשק שלא יחטפו שניים שרצו לעבר הנשק**..." (ראה נ/6 ש' 29-28), וגרסת אורדני לא עולה כך מהראיות. בנקודה זו, יצוין שוב, כי בגרסתו הראשונית של פאדי, בטרם התוודע לטענות הנאשם נגדו באירוע, אמר פאדי, כי סייע לאורדני בניסיון לכידת איברהים, בעוד הנאשם, העיד כי הוא בלבד ניגש לסייע לאורדני לאחר שהותקף, ואורדני העיד, כי כשהותקף ונפצע אף אחד לא שעה לעזרתו (עמ' 23, ש' 15-14), קרי, לדידו של אורדני, אף הנאשם לא בא לסייע לו, גרסה שאינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם, ועם גרסת פאדי, שציין כי הנאשם ניגש, יחד עימו, לסייע לאורדני. יש להניח כי אורדני, שהיה ממוקד בתקיפתו ופציעתו, לא יכול היה לתת דעתו ולהבחין במתרחש סביבו, כאפשרות סבירה מטיבו של אירוע דינמי. יש לציין כי גם פאדי עצמו חש מאוים באירוע, בו הושלכו לעברו ולעבר הנאשם חפצים ע"י באי המסעדה, במטרה לתקפם, ומגרסת הנאשם עצמו עולה, כי גם פאדי ספג גילויי אלימות, כגון כשג'אבר תקף את שני השוטרים כאחד בפראות, במטרה לסכל את מעצר המתלונן (ראה ת/5 ש' 19-17, 22-23).
62. לאור "גרסת הנטישה" של הנאשם, באירוע קצר ונקודתי בו איברהים תקפו, הסיוע שיכול היה להספיק פאדי להעניק

לנאשם היה מוגבל, ולאור הראיות שלפניי, אין מקום לקבל את גרסת הנטישה, לפיה פאדי נמנע בכוונת מכוון מהושטת עזרתו לנאשם, שהיא גם גרסה כבושה. בנוסף, חזית גרסת הנטישה של הנאשם הורחבה גם לשלב של גרירת המתלונן, אך עומדת בניגוד למעשים אקטיביים של עזרה מצד פאדי, שאין מחלוקת שנקט בהם בשטח. לו חש פאדי כביכול מוגן על-ידי המקומיים, בעוד הנאשם מותקף, לא נהיר מדוע בחר להזעיק סיוע משטרתי. בהקשר זה יוער כי הנאשם ציין בהודעתו במשטרה, כי הוא שהזעיק את כוחות הסיוע, אולם מעדויות אורדני והנאשם עצמו עולה בפירושו כי פאדי הוא שקרא לכוחות (ר' עדות אורדני עמ' 23 ש' 18-20 לפרו' ועדות הנאשם ש' 1-3 לפרו').

באותו אופן, ניסה הנאשם לזקוף לעצמו את נטילת התחבוסת מהניידת לאחר פציעת המתלונן ומסירתה לפאדי (ראה עמ' 6 ש' 24 לפרו'), בעוד שבגרסתו הראשונית בת/5 אמר בפירושו כי פאדי הוציא את התחבוסת. כשעומת עם הסתירה שבין דבריו, ציין כי אינו זוכר מי הוציא את התחבוסת (עמ' 16, ש' 15).

63. לסיכום טענת הנטישה, ממכלול הראיות שלפני לא התרשמתי כי פאדי נמנע מהגשת עזרה לנאשם ונטש אותו במקום. הגרסה, לפיה הושיט פאדי עזרה לנאשם לאחר שהותקף על ידי איברהים, מוזכרת כבר בהודעת פאדי במשטרה נ/6, שנגבתה יומיים לאחר האירוע (בעוד הנאשם טוען, כי גרסת הנטישה הופצה ביחידה רק לאחר חזרתו ליחידה, כשבועיים לאחר האירוע).

אשר על כן אני דוחה את גרסת הנאשם כי פאדי נטשו וזנחו באירוע.

64. באשר לשינוי פאדי מגרסתו הראשונה כי המתלונן נחבל מנפילה לגרסתו כי הנאשם חבל בו באזיקים, בנסיבות העניין, הרי שאף לו נתעוררה חמתו של פאדי בעקבות השמועה שהפיץ הנאשם ביחידה, קשה להבין כיצד יהיו למסור עדות שקר, בידועו כי יהא בה כדי לסכן את משרתו, את שמו ואת אמינותו. זאת ועוד, לו היה מדובר בבדיה, נקל לשער כי גרסת הכזב הייתה נסתרת בעדות המתלונן, או לפחות לא עולה עמה. ובאשר לטענת הנאשם על קשר בין פאדי למתלונן, יוער כי לא הוכח קיומו של קשר חברי בין השניים, ולהיפך קיומו נסתר בעדויותיהם בבית המשפט, זמן רב לאחר האירוע, בגדרן האשימו פאדי והמתלונן זה את זה בהפעלת אלימות ובאי אמירת אמת (ר' למשל, גרסת פאדי לפיה המתלונן משקר כאשר טוען, כי לא היו שב"חים במסעדה (עמ' 21, ש' 26-27)).

65. מנגד, בניגוד למצופה, גרסת הנאשם במח"ש ניתנה באופן לקוני ותמציתי, בה מיעט הנאשם באופן תמוה למסור מידע ביחס לפציעת המתלונן, על אף שידע את חשיבות הנושא והצורך לפרטו מלכתחילה, בשל האינטרס הציבורי ונוכח החשדות הצפויים המיוחסים לו עתה. רק בעדותו בביהמ"ש לאחר שנים חלה תפנית, כשתיאר באריכות את שאירע לשיטתו, תוך הוספת פרטים שלא בא זכרם בהודעותיו הקודמות, בנוסף לנקודות המהותיות של אופן התקיפה והגורם לה, בבחינת עדות כבושה שאין לה הסבר. בנוסף, בעדותו בבית המשפט ציין לראשונה, כי בעת שניגש לניידת להזעיק עזרה (טענה אותה אני דוחה, נוכח אישור אורדני והנאשם כאחד, פאדי הזעיק את הכוחות), וטען כי הרגיש שחובטים בו באגרופים בראש ובגב, וכשהסתובב הבחין באנשים הנמלטים מהמקום - דברים שלא אמר בהודעתו במשטרה, שאף הם בבחינת עדות כבושה, שאין הסבר לכבישתה. הימנעותו ממסירת פרטים על אופן פציעת הנאשם עוד בהודעתו במשטרה, תמוהה ובלא הסבר סביר, מעידה על נסיון הנאשם להסתיר את פרטי הפציעה, להרחיק עצמו ממנה, וככזו תומכת בגרסת המאשימה ופאדי כי הנאשם חבל במתלונן באזיקים, שהרי אם המתלונן נפצע בשוגג מהאזיקים, היה על הנאשם לומר ולהסביר זאת כבר בהודעתו משטרה, אך הוא לא עשה כן. הימנעותו מכך ללא הסבר מדברת בעד עצמה, והתרשמתי כי הוספת הסברו לכך לאחר שנים בשלב כה מאוחר של ההליך, נועדה לבסס כדבעי את גרסת ההגנה, תוך מתן דגש על הפקרתו ע"י פאדי על רקע המתקפה כנגדו.

עדות המתלונן

66. גרסת המתלונן אודות חלקו הראשון של האירוע, שונה במקצת מזו של הנאשם ופאדי. הוא מאשר כי בינו ובין השוטרים התנהל ויכוח קולני על רקע החלטתם לעכבו ובהמשך לעצרו, כן היו דחיפות והוא נגרר ע"י השוטרים לכיוון הניידת, תוך כדי הגרירה חש במכה ונפל. לאחר שצפה בסרט האבטחה, התחוויר לו בדיעבד, כי הנאשם הטיח בראשו את אזיקיו, וכך נפצע. העדר סרט מצלמות האבטחה

67. סימן השאלה הגדול בעדות המתלונן ביחס לסיבת פציעתו, נסב על העדר קלטת סרט מצלמות האבטחה במסעדה כגורם, עמוד 16

- שמחד בזכותו הבין המתלונן כי נפל קורבן לאלימות הנאשם, לאחר שראה בו כי הנאשם הכה אותו באזיקים, אך מאידך, הוא לא העבירו למשטרה. גם המשטרה לא דרשה זאת ממנו מיד, ודה-פקטו, איש מלבדו לא צפה בו. המתלונן טוען אמנם, כי מפקד התחנה צפה בסרט (ראה עמ' 11, ש' 2 לפרו'), אולם הדבר לא הוכחכדבעי.
68. תחילה יש להלין על התנהלות המשטרה, בהשתהותה לתפוס מיד מהמתלונן את תיעוד מצלמות האבטחה, למרות שהמתלונן הזכיר זאת בהודעתו במשטרה. המשטרה פנתה למתלונן בדרישה לקבלת התיעוד לאחר למעלה משבועיים רק ביום 8.2.07, אך בשלב זה נענתה ע"י המתלונן, כי עקב קצר במחשבים שנשרפו או מפאת הפסקת חשמל במסעדה, נמחק הזיכרון ועמו התיעוד (ראה נ/5).
69. אין חולק בחשיבות מיצוי פעולות החקירה הנדרשות לצורך חשיפת האמת, בין אם יש בה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם להרשעתו (ע"פ 721/80 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(2) 466, 471). ברי גם, שהתיעוד המבוקש הינו בבחינת חומר חקירה חיוני ורלוונטי לאישום, נוכח יכולתו לשפוך אור על טענות הצדדים, להאירן, להפריכן או לאשרן. יוער, כי בשלב בו טרם נמסרה הגרסה המפלילה, הוא חיוני לצורך ברור חלקם של המתלונן והנוכחים במקום, לרבות החשודים כשב"חים, שעל פי טענת פאדי ברחו מהמקום, וגם נוכח גרסאות פאדי והנאשם אודות התקריות האלימות במסעדה, והתנהגות המתלונן, שעל פי הנטען תקף שוטרים והיה חשוד במילוט שב"חים.
70. בפועל, התנהלות המשטרה בעצלתיים בהשגת הקלטת, העיבה על אפשרות תפיסתה, מחדל זה בולט ביתר שאת על רקע הטענה, עליה לא חלק מי מהצדדים, כי בסמוך לאחר האירוע נעשתה סולחה בין מפקד תחנת משטרת הראל לבין אביו של המתלונן בנוגע לאירוע הנדון, ממנה עולה הרושם כי המשטרה לא בחלה בניסיון להשקיט את הרוחות, אולם תפקודה בליקוט הראיות נדחק לקרן זווית, ויש גם להצר על אי זימון מפקד התחנה למתן עדות, על מנת שישפוך אור על הנסיבות האופפות את חריגותה של הסולחה.
71. איני סבורה כי מהעובדה שהמתלונן לא העביר מיוזמתו את קלטות האבטחה למשטרה, יש לגזור מסקנות לחובתו, שכן המתלונן עצמו מציון, כי לא חפץ בהגשת התלונה כנגד הנאשם, על רק הסולחה שנעשתה לאחר האירוע. מדוע, אם כן, יש לצפות כי העביר חומר, שיש בו, לכאורה, כדי להפליל את הנאשם, תוך הפרת הסולחה עם אביו, מחד, ומאידך שעשוי להיות גלום בו לכאורה, חומר המפליל אותו או את מי מחבריו שנכחו באירוע? ויודגש, החלטת הפרקליטות לסגור את התיקים כנגד הנאשם, איברהים ויתר המעורבים באירוע, נסמכה על העילה של "חוסר עניין לציבור" (ראה עמ' 37 ש' 13-14 לפרו' מיום 9.4.09), קרי אף לשיטת הפרקליטות המתלונן וחבריו לא טמנו ידם בצלחת. לא ניתן, אם כן, לצפות מהמתלונן, כי ימסור לידי המשטרה סרטון, אשר בסופו של יום יהווה עבורו חרב פיפיות.
- הנה כי כן, הגם שהימנעות המתלונן מהעברת הקלטות למשטרה על אתר, מיד לאחר שצפה בהן, מעוררת תהיות, אין היא מעידה כי גרסת המתלונן בנקודת המחלוקת של אופן פציעתו אינה אמת.
72. כאן המקום לציין כי גם קיומה של הסולחה, לכשעצמה מעוררת פליאה. לא נהיר, על שום מה מצא מפקד התחנה צורך, לבוא בדין ודברים עם משפחת המתלונן מחוץ למסגרת החקירתית, שעה שמתנהלת חקירת משטרה, ושעה שבמתלונן ובאחיו מוטחים חשדות על מעשי אלימות ותקיפה כנגד שוטרים.
- דווקא קיומה של הסולחה, בחסות המשטרה, תומכת בכך שהמשטרה ביקשה להשקיט את הרוחות על מנת להצפין את אשר אירע ביחס להטחת הנאשם את האזיקים במתלונן, אחרת לא נהירה החריגה מאפיקי הטיפול המקובלים והחוקיים במקרה הנדון. ויודגש, המתלונן עצמו סירב למסור גרסה במח"ש כשנתבקש לכך, בשל קיומה של הסולחה. ללמדך שהמתלונן לא שש אלי קרב, ולא נחפז להכפיש את שם הנאשם בהזדמנות הראשונה שנקרתה בדרכו. נהפוך הוא, את גרסתו במח"ש הוא מסר רק לאחר שהוברר לו, שהוא חייב לעשות כן, ובכך יש בה כדי להעיד על אותנטיות גרסתו באשר לתקיפתו על ידי הנאשם ולתמוך באמיתותה.
73. עדות המתלונן, כי הנאשם היכה אותו בראשו באמצעות אזיקי הידיים, מחזקת את עדות פאדי בנקודה זו. למתלונן לא הייתה סיבה לטפול אשמת שווא על הנאשם, במיוחד שמלכתחילה סירב לשתף פעולה עם מח"ש בשל הסולחה. כשכבר נכון היה למסור את גרסתו המפלילה, לא סביר להניח כי דווקא יבדה מליבו גרסה שקרית, המשתלבת היטב עם גרסת האמת של פאדי. בהקשר זה טוען הנאשם לקיומו של קשר בין פאדי לבין משפחת המתלונן, אך טענה זו נטענה בעלמא ולא בוססה כדבעי בשום ראייה ממשית. לטענת הנאשם, בהודעותיו הראשונות של פאדי, הכיר פאדי רק את שמו של

המתלונן, אולם בהודעתו במח"ש הכיר את שמות כל המשתתפים באירוע. פאדי הכחיש, כי נפגש עם משפחת המתלונן לאחר האירוע, אך שמות המעורבים לא היו חסויים, הם נחקרו בתחנת המשטרה בנוגע לאירוע, ועל-כן ההתוודעות לשמותיהם אינה מעידה בהכרח על קשר חברי בין פאדי למשפחת המתלונן. יוער, כי הגם שגרסת הנאשם מתבססת כאן על גרסת פאדי במח"ש, הנאשם נמנע מהגשת הודעתו של פאדי במח"ש לעיון ביהמ"ש. יצוין גם, כי עדי התביעה, עמם רקם פאדי קשרי חברות לשיטת הנאשם, לא נמנעו מלדבר בגנותו במסגרת עדויותיהם. כך למשל, ג'אבר ציין כי בעוד הנאשם פתח בהליך שגרתי בו ביקש מהמתלונן להזדהות, פאדי הוא אשר החל לחמם את האווירה במקום (ראה עמ' 48, ש' 23-26 לפרו').

עדות ג'אבר

74. חלקו של ג'אבר באירוע האלים נלמד מעדות הנאשם בלבד, לפיה ג'אבר ניסה לסכל באלימות את ניסיון מעצרו של המתלונן. אירוע זה לא עולה מעדות פאדי, על אף שהיה שותף לניסיון המעצר. ג'אבר מצידו טוען, כי ניסה להפריד בין השוטרים ובין המתלונן, עד שפאדי הורה לו שלא להתערב והוא נשמע לו. אין חולק, כי ג'אבר נכח באירוע, אולם פועלו באירוע לא נהיר עד תום. הדעת נותנת, כי לו ניסה ג'אבר לסכל את ניסיון המעצר, כגרסת הנאשם, היה הדבר מוצא ביטוי בדו"ח הפעולה נ/7 של פאדי, שהרי אין סיבה בעטיה יבחר פאדי שלא לעשות כן, לא כל שכן במסגרת הודעתו במשטרה נ/6, וזאת בטרם נעשתה הסולחה ובטרם עלה בידי הצדדים לרקום יחסי חברות, כגרסת הנאשם. ייתכן, שפאדי לא ייחס משמעות מיוחדת לנוכחות ג'אבר באירוע, ובשל מעורבותו המינורית, נפקד ג'אבר מדו"ח הפעולה ומהודעתו המאוחרת של פאדי.

בהקשר זה יצוין, כי על רקע תיאור הנאשם את מעשי ג'אבר באירוע, יש לתמוהה על ההחלטה שלא לעוצרו על אתר, עוד בשטח, ולחילופין בשלב מאוחר יותר. תשובת הנאשם לכך כי ג'אבר לא היה דומיננטי באירוע, אינה עולה עם תיאור הנאשם, ממנו עולה כי ג'אבר ניסה לחבל בניסיון השוטרים לבצע מעצר כדון, תוך שתקף אותם וגרם בכך לשלהוב הרוחות. בנסיבות המתוארות, לא יכול להיות חולק, שג'אבר היה גורם בעל השפעה באירוע.

75. ג'אבר ניסה למזער בעדותו את חלקו של המתלונן באירוע ולהפחית מחומרת מעשיו. כך טען כי המתלונן לא השתמש כלל בכוח נגד השוטרים, על אף שהמתלונן עצמו אישר, כי ניסה למלט עצמו מידי השוטרים, לפי גרסאות פאדי והנאשם פעולה זו לוותה בהנפות ידיים ובהשתוללות, ואף לשיטת ג'אבר: **"ש. נשאלת בחקירה מדוע פאדי החזיק את ראיד ואתה ענית שאתה לא יודע, שאולי חשבו שהוא מתפרע. ת. יכול להיות. מה שאמרת שם הוא נכון"** (ראה: עמ' 49 ש' 22-24 לפרו'). ג'אבר ניסה לתאר את האירוע באופן המטהר את המתלונן מכל בדל חשד. כך ציין כי אינו זוכר כלל האם המתלונן קילל את השוטרים באירוע, תיאר כיצד גררו את המתלונן לניידת בעוד המתלונן חסר אוניס ולא יכול להיאבק, שכן ידיו היו מאחורי גבו, וציין, כי לא ראה את פאדי מטפל במתלונן, על אף שאין מחלוקת כי כך היה.

76. את אירוע התקיפה מתאר ג'אבר, באופן שפאדי תפס את המתלונן מאחור, ומאחורי פאדי עמד הנאשם, וציין, כי ראה זאת מיד כששב מביתו של איברהים, לאחר שעלה אליו כדי להזעיקו למסעדה. תיאור זה סותר את תיאורי פאדי והמתלונן אודות מיקום השוטרים. בהמשך עדותו מציין ג'אבר, כי: **"לא ראיתי איך הלך כל העניין והגיע למצב הזה, אבל ראיתי ששניהם תופסים אותו. הגעתי בדיוק ברגע שנתנו לו מכה על הראש..."** (ראה: עמ' 50, ש' 2-3 לפרו'). קרי, עולה מדבריו כי לא חזה בכל שלבי גרירת המתלונן.

התרשמתי כי עדות ג'אבר אינה מתארת את כל שלבי האירוע, והוא מנסה להרחיק עצמו ממעורבות ו/או ממתן תיאור.

הסתירות בגרסאות עדי התביעה

77. כאמור, ב"כ הנאשם טוען, כי גרסאות עדי התביעה עתירות סתירות, בעטיין אין ליתן בהן אמון.

להלן תיבחנה הטענות אחת לאחת:

78. נקודת המפגש הראשון של המתלונן עם השוטרים (ס' 15 לסיכומי הנאשם) - לטענת ב"כ הנאשם, בעוד המתלונן מציין, שמפגשו הראשון עם שוטר אירע בדלת המסעדה, טוען פאדי כי המפגש הראשון שלו היה בחוץ, שם נתקל בשניים, שלושה שב"חים, שאחד מהם אף הוציא תעודת זהות כתומה, בעוד האינטראקציה הראשונה בינו למתלונן הייתה לאחר שנקרא

על-ידי הנאשם, שטען כי ישנו אדם המסרב להזדהות (הוא המתלונן). כלומר, המפגש הראשון של המתלונן היה עם הנאשם דווקא. כך גם עולה מגרסת הנאשם עצמו, שהעיד כי דלק אחר המתלונן, הדביקו, ולאחר שסירב להזדהות בפניו, חבר אליו פאדי. ללמדך, כי אין כל סתירה בין דברי פאדי למתלונן, כי המתלונן פגש ראשון בנאשם בדלת, ואין ממש בטענת הסניגור.

79. בשאלה, מי ביקש מהמתלונן להזדהות (ס' 16 לסיכומי הנאשם) - טען הסניגור כי בעוד המתלונן טוען שהשוטר שהגיע לפתח המסעדה ביקש ממנו להציג תעודת זהות, טוען פאדי ששני השוטרים ביקשו זאת. דה-פקטו, כעולה מעדויות הנאשם, המתלונן, ופאדי - הנאשם פגש במתלונן לראשונה, ביקש ממנו להזדהות, ואז הגיע פאדי, שלא מן הנמנע שגם הוא ביקש מהנאשם להזדהות, בפרט נוכח גרסת פאדי, לפיה אמר פאדי למתלונן כי הזיהוי הינו לצרכי רישום בלבד (ראה נ/7).

ללמדך, שוב, כי אין סתירה בין הגרסאות. ויטעם כי טענת ב"כ הנאשם, לפיה פאדי טוען כי המתלונן משקר, אינה נוגעת לסוגיית הזהוי, כי אם מתייחסת לשאלת נוכחותם של שב"חים במסעדה ביום האירוע (עמ' 21, ש' 24-28). על כן, אין להקיש מדבריו אלו מאומה לשאלת הזיהוי דלעיל.

80. אשר לשאלה כמה שוטרים נכנסו למסעדה - לא מצאתי שהסתירות בנקודה זו ממשיות, הנאשם עצמו שנשאל האם הותקף בתוך או מחוץ למסעדה, השיב: "זה לא ממש חשוב, זה צעד או שניים, ממש היינו מעט זמן בתוך המסעדה, כשאני תופס אותו ביד, צעד, צעד, וחצי אנחנו בנשרון, זה לא מיקום ממש שונה... זה מרחק כמו מהמקום של גברתי יושבת עד אלי לדוכן, כלומר 2-3 מטר" (ראה עמ' 11, ש' 29-30 עד עמ' 12, ש' 1-2 לפרו'). לאמור, מדובר במרחק כה זניח, ובאין חולק כי שני השוטרים שהו באזור המסעדה, השאלה האם השוטרים אכן נכנסו למסעדה, אם לאו, אינה עקרונית למחלוקת הנדונה, ואין בה כדי להשליך על מהימנות העדים. הוא הדין ביחס לשאלה היכן נפל המתלונן. 81. האם פאדי ביקש לכבול את ידי המתלונן בכוח - טוען ב"כ הנאשם כי פאדי הכחיש טענה זו, וטען כי היא שקרית (ראה עמ' 24 ש' 3-8 לפרו'), בניגוד לעדות המתלונן, לפיה פאדי ביקש מהנאשם לאזוק את ידי המתלונן. ואולם המתלונן לא אמר שפאדי ביקש מהנאשם לכבול אותו בכוח, כך שהגרסאות עולות בקנה אחד זו עם זו. למעלה מן הצורך יוער, כי אם המתלונן התנגד בכוח למעצרו, קמה לשוטרים הזכות לעשות שימוש בכוח סביר ומידתי על מנת להוציא לפועל את הליך המעצר.

82. מיקום השוטרים בעת התקיפה - עפ"י עדות פאדי, הנאשם עמד מול פני המתלונן, ואילו פאדי עמד מאחוריו. כך עולה גם מעדות הנאשם (ראה עמ' 5 ש' 18 לפרו'). גם המתלונן תאר כך את הדברים והעיד ששוטר אחד משך אותו מקדימה והשוטר השני דחפו מאחור (ראה עמ' 3 ש' 9-10 ועמ' 7 ש' 19-25). ייתכן, כי בזמן המאבק שונו המיקומים, שכן אירוע אלימות הוא מעצם טיבו דינמי, והדעת נותנת כי המעורבים לא נותרו סטאטיים במקומותיהם, כפי שהעיד המתלונן, כי בעת המכה חל שינוי במיקום (ראה עמק 14 ש' 5-8 לפרו').

83. האם הנאשם נופף באזיקו בטרם היכה במתלונן - לטענת ב"כ הנאשם גרסת פאדי, לפיה הנאשם נופף באזיקים "כמו בריקוד דבקה", סותרת את עדות המתלונן. ואולם תיאורו של פאדי הינו תיאור סובייקטיבי, שנועד להבהיר כי הנאשם הניף ידיו בטרם חבט במתלונן, ומעיד על הלך נפשו וכוונתו של הנאשם לחבול במתלונן. ודוק, חרף טענת ב"כ הנאשם, פאדי לא התכחש לכך שאמר כי הנאשם קפץ בטרם היכה את המתלונן. הוא ציין כי אינו זוכר זאת, אולם אם כך כתוב בעדות, אזי הוא מאשר את הדברים (ראה עמ' 34 ש' 1-2, 5, 14-15 לפרו'). יצוין כי גם לעניין זה, סומך הסניגור על עדות הנאשם במח"ש, שלא הוגשה לעיון ביהמ"ש, ואין לפיכך אפשרות לבחון זאת.

84. האם איבד המתלונן את הכרתו (ס' 33 לסיכומי הנאשם) - פאדי העיד כי הקפיד לשאול את המתלונן שאלות, על מנת שלא יאבד הכרתו, ולבקשתו הביא אחיו של המתלונן מים למתלונן, ולאנאמר (לא כל שכן לא הוכח) שהמתלונן איבד את הכרתו. המתלונן העיד כי לאחר שהוכה, התעלף והתעורר לאחר מספר דקות. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, כי המתלונן התעורר בניידת, העיד המתלונן כי נותר באותו המקום, ליד הניידת על הרצפה (ראה עמ' 3 ש' 13-14 לפרו'). סביר כי מעוצמת

החבטה והפגיעה בראשו, המתלונן התערפל וחש כי התעלף. מדובר בתחושה סובייקטיבית סבירה, אך גם אם לא התעלף ולא איבד הכרה, אינו רואה בכך סתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין, על מנת שאסיק ממנה כי פאדי אינו אמין, מה עוד שבדו"ח מד"א-1/נ צוין כי המתלונן היה בהכרה מלאה בניידת.

85. טענת הסניגור כי פאדי לא זכר אם המתלונן היה אליים באירוע (ס' 42 לסיכומי הנאשם) - פאדי העיד מפורשות כי כשהודע למתלונן על מעצרו, הוא החל להשתולל ולהניף ידיים, ותוך כדי התנגדותו, פגע בשוטרים באגרופיו (ראה עמ' 24 ש' 15-16). אמנם פאדי אמר כי אינו זוכר אם המתלונן תקף באירוע (עמ' 22 ש' 22), אך הטעים כי המתלונן התנגד לעיכוב ודחף את השוטרים (ראה עמ' 23 ש' 7-11 לפרו') ואמר שבהודעתו במשטרה זכר יותר ממה שזכר בעדותו בביהמ"ש, שגם בה אמר כי המתלונן קילל ודחף את השוטרים (נ/6 ש' 10,12,14), כך שלא ניתן לומר כי פאדי לא זכר שהמתלונן היה אליים.

86. גם השאלה באיזו נקודת זמן ביקש הנאשם מפאדי למסור עדות שקר (האם לפני או אחרי שהגיעו הניידות), אינה מעלה ואינה מורידה לצורך אמינות פאדי, שכן מדובר בסמיכות זמנים של ממש, ובאירוע סועד ודינמי.

87. הנה כי כן, הגם שקיימות אי-אלו סתירות בין הגרסאות, לא מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, שיש בהן כדי לפגוע בגרעין הקשה של העדויות המפלילות. לעניין זה ציין בית המשפט העליון בע"פ 5853/12 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו 14.1.13) כי:

"הכלל בעניין זה הינו כי מהימנותו של עד תיפגע רק מקום בו נפלו בעדותו סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין שלא ניתן להן הסבר מניח את הדעת... הטעם לכלל זה נעוץ ב"טיבו של המין האנושי שאין בן תמותה מכשיר דיוק אוטומטי", על כן, כדבריו של השופט מ"מ הנשיא ז"ש חשין, "לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוק-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים... כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא כוח הצד האחד או הצד האחד משתדלים לשים בפיו."

הכרעה

88. מדובר בתיק עובדתי מורכב, בו מעלים שני השוטרים - הנאשם ופאדי טענות קשות האחד כנגד השני. ב"כ הנאשם ביקש להשליך יהבו על הסתירות בגרסאות העדים, אך לא מצאתי בסופו של יום, כי יש בהן כדי להעיב על הממצאים המבססים את הרשעת הנאשם. לאחר שבחנתי את עדויות הצדדים ומכלול הראיות בתיק, באתי לידי מסקנה כי יש ליתן אמון בעדות פאדי, כי לאחר שחיפה על הנאשם, חזר בו מגירסתו השיקרית ואמר את האמת, לפיה הנאשם הכה את המתלונן בראשו במזיד באזיקים שאחז, ולדחות את גרסת המתלונן כי לא עשה כן, ולהלן סיכום עקרי נימוקי בתמצית:

א. על אף האינטרס הלכאורי של פאדי לנקום בנאשם, הרי שבמתן גירסת האמת שלו, הפליל פאדי גם את עצמו במתן גירסה שיקרית ובסיכון העמדתו לדין ולו משמעותי, על תוצאותיו. העובדה כי בכ"ז בחר לעשות כן, תומכת בהיותה גירסת אמת, ולא מצאתי כי במתן גרסתו המפלילה על רקע הכפשת הנאשם את שם פאדי, יש כדי לפגום במהימנות עדותו המפלילה של פאדי.

ב. גירסת האמת של פאדי, כי הנאשם הכה באזיקים את המתלונן בראשו, אינה עומד לבדה, אלא נתמכת בנסיבות ועדות נוספות.

ג. מגירסת המתלונן עולה כי כשצפה בקלטת, נכח שהנאשם הכה אותו באזיקים. אמנם הקלטת לא הובאה כראיה במשפט ונטען כי נשרפה, לפיכך יש להתייחס לעדות זו בזהירות יתר.

ד. מנגד, גירסה זו של המתלונן, נתמכת בהתנהגות המשטרה, שבאופן תמוה ולא מקובל, עשתה סולחא עם אבי המתלונן, בעטיה סירב בתחילה המתלונן למסור גירסתו. עריכת סולחא זו, תומכת בגירסת פאדי, כי הנאשם הכה את המתלונן (מה עוד שהמתלונן טוען כי מפקד התחנה צפה במתרחש בקלטת).

- ה. עדות פאדי נתמכת בעדות ג'אבר, כי הנאשם הכה את המתלונן: "**פאדי תפס אותו עם הידיים מאחור והשוטר שני נתן לו מכות באזיקים. ראיד התעלף על המקום**" (ראה עמ' 39 ש' 7-8 לפרו').
- ו. כמו"כ גם פאדי וגם ג'אבר העידו כי הנאשם הכה באזיקים **פעמיים**, פאדי- בעמ' 19 ש' 14-18 ובעמ' 25 ש' 5-6 לפרו' מיום 9.6.09, וג'אבר בעמ' 39 ש' 7-8 לפרו', ולכן אין מדובר במכה מקרית.
- ז. על אף משנה הזהירות שאני מייחסת לעדות ג'אבר באשר למתן המכות ולעדות המתלונן בשל העדר הקלטת, עדות פאדי עומדת על אדנים ונותנת גם תיאור וגם הסבר המיישבים את אופן הפגיעה ומיקומה.
- ח. מנגד גירסת פאדי כי המתלונן נפגע מהאזיק בשל **נפילתו**, נדחתה, משום שאינה מתיישבת עם העדויות וגם לא עם גירסת הנאשם עצמו, שנתן מספר גירסאות, ובכך לימד על עצמו כי אינו אמין. גרסתו הראשונה של פאדי אינה מתיישבת עם כל שאר הראיות, והמסקנה העולה מכך כי הוכח שהיא עדות שקרית, כטענת פאדי, שיש לדחותה.
- ח. מאידך - גרסאות והסברי הנאשם השונים לסיבת פגיעת המתלונן, אינם מתיישבים עם השכל הישר ועם תיאוריו שלו, ומלמדים כי הנאשם אינו אמין וגרסתו בביהמ"ש לא רק שאינה אמינה, אינה מתיישבת עם שר גרסאותיו, והיא עדות כבושה, ואינה נותנת הסבר להגעת האזיקים לאחורי ראשו של המתלונן ופגיעתו שם, במהלך משיכתו לניידת.
- ט. כמו"כ מהעדויות שלפניי וכפי שנימקתי לעיל, לא מצאתי יסוד לטענת הנאשם כי פאדי הפקירו בשטח, או לא עזר לו ודחיתי אותה, שכן לטענה זו אין יסוד בחומר ראיות, היא לא הוכחה, ונהפוך הוא, מהראיות עולה כי פאדי עזר וסייע באירוע ובדרכים שונות, בגרירת המתלונן, בחבישת הלחץ שביצע בראש המתלונן שנפצע ושתת דם, והיה עליו ללחוץ על החבישה, כדי לעצור את הדם, אך למרות זאת, כשהנאשם הותקף ע"י איברהים, (אחיו של המתלונן), שמיד נמלט, נחלץ פאדי להגן על הנאשם, לתפוס את איברהים, והזעיק תגבורת מהניידת. הגם שחזר לטפל במתלונן, שמצבו היה הגרוע מכלם, בד בבד היה קשוב למתרחש בשטח והושיט מפעם לפעם עזרה גם לנאשם וגם לאורדני.
- י. לא זו אף זו ניסיון הנאשם להרחיב את חזית טענתיו נגד פאדי במהלך המשפט בטענות שלא נטענו במשטרה או במח"ש, לרבות טענתו כי פאדי לא עזר לו גם בשלב הראשון של גרירת המתלונן לניידת, לא רק שנסתרו בחומר הראיות ובדברי הנאשם עצמו, אלא הוכחו כמגמתיות, ומלמדות כי נועדו אך כדי להשחיר את פאדי (כפי שפירטתי קודם).
- י. מול גרסת האמת של פאדי, הנותנת הסביר סביר לפגיעת המתלונן בראשו מהקדקוד ולמטה (ראה עמ' 18 לפרו'), גרסתו השקרית של פאדי, כי המתלונן נפצע מהאזיקים **מנפילתו**, אינה מתיישבת עם גרסת המתלונן ועם הגרסאות וההסברים השונים שמסר הנאשם עצמו לסיבת פגיעת המתלונן. גרסת האמת של פאדי מיישבת בין כל הסתירות עולה גם עדויות אחרות (המתלונן וג'אבר), ונותנת הסבר סביר להגעת האזיקים לאחורי ראשו של המתלונן ולפגיעתו שם, והיא אמינה, בעוד גרסתו במשטרה הוכחה כשקרית.
89. לא מצאתי שיש להקיש מאירוע האלימות משנת 1999, בו היה מעורב המתלונן והורשע, לאירוע הנדון. איני רואה עין בעין עם טענת ב"כ הנאשם כי המתלונן אינו אמין כיוון שהכחיש מכל וכל את מעורבותו באירוע האלים שבעברו, אך הודה בו. המתלונן העיד מפורשות, כי היה מעורב בקטטה בשנת 1998 (ר' עמ' 5 ש' 1-3 לפרו'), אישר כי הכחיש את המיוחס לו בחקירתו במשטרה (ר' עמ' 5 ש' 15-16 לפרו'), ואח"כ הודה כדי לסגור עסקה (ראה עמ' 5 ש' 16 לפרו'), אך אין להקיש מדבריו והתנהגותו במשפטו דאז לענייננו, ולהשליך על מהימנותו בתיק זה. מדובר במקרה בודד, שאינו מעיד על דפוס התנהגות אלים שלו. ודוק, הגם שהמתלונן נקט בענייננו באלימות בדחיפת השוטרים ובהנפת ידיו, אלה אינם מצדיקים הכאתו באזיקים בראשו ופגיעתו בקרקפת בחתך שהצריך תפירה. בנסיבות המקרה מעשי הנאשם הינם במוקד האישום, והוא לא הצליח ליתן הסבר סביר לחתך שנגרם למתלונן בראשו מהאזיקים שאחז, בעת שגרר אותו יחד עם פאדי לניידת, טרם שהמתלונן נפל.

עבירות ההדחה בחקירה והפרת אמונים

90. נוכח המסקנות אליהן הגעתי, האמון שנתתי בגרסת האמת של פאדי, לפיה הנאשם הורה לו למסור גרסה שקרית, הרי שהנאשם ביצע בנוסף לעבירת **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, גם עבירה של **הדחה בחקירה**, המיוחסת לו בכתב האישום, ובעשותו כן, ביצע במסגרת תפקידו כשוטר גם עבירה של **הפרת אמונים**.

91. לאור כל האמור לעיל, נחה דעתי כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה במשפט הפלילי, ואשר על כן הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אכיפה בררנית

92. בא כח-הנאשם העלה בסיכומיו טענת אכיפה בררנית בהגשת כתב אישום רק כנגד הנאשם, על אף שמדובר בתקרית אלימה בה היו מעורבים נוספים. מחומר הראיות עולה כי המתלונן לכאורה מילט שב"חים, קילל ודחף את פאדי והנאשם, ואיברהים תקף את הנאשם וניסה להימלט מהשוטרים שתפסו בחולצתו, אך נגדם לא הוגש כתב אישום.

93. ואולם טענת האכיפה הבררנית עלתה רק בסיכומי הנאשם ולא מבעוד מועד כטענה מקדמית בתחילת הדיון, או סמוך לאחריו, למרות שהסניגור ידע על סגירת התיק נגד המעורבים האחרים באירוע, והמאשימה גם הודיעה זאת: "**הפרקליטות החליטה מיוזמתה, ללא קשר לתוצאות לסגור את התיק כנגד המתלונן, כנגד יוסף ג'אבר ונגד אחיו של המתלונן אבראהים**" (ראה עמ' 18 ש' 23-22 לפרו' מיום 9.6.09), והבהירה כי הודיעה זאת לסניגורים, וכפי שהצהיר גם הסניגור לפרו': "**הוחלט לסגור את התיק נגד שאר המעורבים בהעדר עניין לציבור**" (ראה עמ' 37 ש' 14-13 לפרו' מיום 9.6.09).

המונח "אכיפה בררנית" הוגדר בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3), 289 כלהלן:

"אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך-כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני."

94. גם בת"פ 18026-04-11 מדינת ישראל נ' פאדי בשארה בו הואשם הנאשם בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות בכך שדקר את המתלונן בסכין, העלה הסניגור בשלב הסיכומים טענת "אכיפה בררנית", מהטעם שבאותו אירוע גם המתלונן תקף, וגם לחברו ארז היה סכין. ביהמ"ש הבהיר כי היה על הנאשם להעלות טענתו בתחילת הדיון כדי לאפשר לתביעה להתמודד עמה: **"טענה של אכיפה בררנית ראוי להעלות בשלב מקדמי, לפרטה, ולאפשר למשיבה להביא ראיות או מסמכים כדי לסתור אותה, או לפעול לתיקון המצב... או שהיתה מנמקת ומשכנעת את בית המשפט"** (ראה סעיף 30 לפסה"ד). ביהמ"ש דחה את הטענה, והוסיף כי לגופו של ענין על בסיס הראיות, לא השתכנע שמדובר באותו מקרה חריג המצדיק לקבל את טענת ההגנה מן הצדק באמרו:

"אכן, אכיפה בררנית הנוגעת להעמדתו לדין של מבצע אחד, בעוד אחר אשר ביצע לכאורה עבירה ביחד עמו לא הועמד לדין, בהעדר נימוקים טובים לכך, פוגעת בתחושת הצדק וההגיונות. ...לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, על יסוד הראיות שהובאו בפני, מצאתי כי יש דברים בוגו, משקיימת תהיה מדוע לא מוצו ההליכים נגד ארז. יחד עם זאת, אני רואה לדחות את טענת האכיפה הבררנית, משלא השתכנעתי כי מדובר באחד מאותם מקרים חריגים בהם יש מקום לקבל את טענת ההגנה מן הצדק, גם כאשר הרשות פעלה בתום לב, אם כי עקב הפעלת טעות בשיקול דעת."

ראה: ענין בשארה עמ' 31

96. גם בענייננו הועלתה הטענה בשלב האחרון (בסיכומי הנאשם) ולא הועמדה לתגובת המאשימה מבעוד מועד. כמו"כ לאחר שמצאתי כי הנאשם חבל בראש המתלונן באזיקים וגרם לו לחתך שהצריך תפירה, משום שהמתלונן נחשד **כי מילט שב"חים**, ובמהלך משימה משטרתית לתפיסת שב"חים, **קילל שוטרים, והתנגד למעצרו תוך דחיפת השוטרים**, סבורני כי התוצאה הסופית של פציעתו במכות אזיקים ע"י שוטר בחתך בקרקפת ראשו, על מנת לגבור עליו ולהחליש התנגדותו, הינה

תוצאה בלתי סבירה ומתקבלת על הדעת בקיצוניותה, ששימשה ככל הנראה גם בסיס לסולחה עם המשטרה, ובמקביל לסגירת התיק כנגד המתלונן ואחיו, שהיה נסער לאור פציעת המתלונן. בנסיבות אלה סבורני כי לאור מבחן התוצאה, במורכבות המיוחדת לתיק זה, ועל בסיס ניתוח הראיות דלעיל, לא ניתן לומר כי מדובר באכיפה בין מעורבים במצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא, או כי מדובר באותו מקרה חריג המצדיק בגדר השיקולים דלעיל, לקבל את טענת ההגנה מן הצדק.

נזק ראייתי

97. בסעיפים 24-28 לסיכומי טען ב"כ הנאשם לקיומו של נזק ראייתי, בשל הימנעות המשטרה מהשגת סרט מצלמות האבטחה במסעדה, כראיה המתעדת את הארוע עפ"י דברי המתלונן עצמו. כעולה גם מסיכומי המאשימה (ס' 37), אין חולק על חשיבות הסרט, בתרומתו לחקר האמת. למרות שהמתלונן אישר כי בחקירתו במשטרה מיום 25.1.06 הבהיר החוקר את חשיבות הבאת הסרט למשטרה מיד (ראה עמ' 10 ש' 21 לפרו' מיום 9.6.09), המשטרה לא טרחה להשיגו מיד, ולאחר מכן טען המתלונן שהסרט נשרף, וגם טען שמפקד התחנה צפה בו (ראה עמ' 11 ש' 4-5 לפרו' מיום 9.6.09).
98. טענת המתלונן כי הסרט נשרף (ראה עמ' 11 ש' 12-14 לפרו'), או נמחק (ראה עמ' 11 ש' 18-19 לפרו') תמוהה ונראה כי היה למתלונן סיבה טובה שלא להביאו למשטרה, מה עוד שתיק החקירה נגדו נסגר (ראה סעיף 79 לסיכומי המאשימה). הגם שהיעלמות הסרט אינה צריכה להיזקף לחובת הנאשם, ייתכן בהחלט כי הוא תרם לסולחה לאור תוכנו, ובמקביל לסגירת התיקים נגד המעורבים האחרים, אך אין ספק כי בהיעדרו של הסרט לא ניתן לבחון זאת, ולפינוי מחדל חקירתי.
99. בע"פ 5633/12 **ניימן נ. מ"י** פסקה 46, פסק ביהמ"ש העליון כי גם אם נקבע קיומו של מחדל חקירתי, יש לבחון את השאלה האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולת הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות שנגדו, באופן שהגנתו קופחה, כשבחינה זו תיעשה תוך שקלול המחדלים אל מול התשתית הראייתית.
בע"פ 6924/12 **עמאר בעארני ואח' נ' מדינת ישראל**, ציטט ביהמ"ש את עקרונות בחינת הטענה של מחדלי החקירה - עפ"י פס"ד **ניימן** באומרו:

"35. ומכאן אעבור לדון בקצרה בטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה, אשר נטען כי הם פגעו ביכולתם של המערערים להתגונן, מפני האשמות שיוחסו להם.

כפי שצינתי בע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), פסקה 46 (צ"ל 48 :

- א.ז.י.)

"בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית (ראו, בעניין זה ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (21.1.2013); עניין סטרוק, פסקה 106; ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל (23.6.2010), פסקה 23; ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2007), פסקה 20))."

עמוד 23

(ההדגשות שלי - א.ז.).

ראה: הציטוט בפסקה 35, עמ' 25-26 לפס"ד עמאר.

100. בדומה לענייננו, גם בע"פ 6924/12 **עמאר בעראני נ. מ"י**, בחן ביהמ"ש העליון מחדל חקירתי של הימנעות המשטרה מאיתור סרטי מצלמות האבטחה ליד בית המערער 5 על רקע מכלול הראיות וסתירות בין אמירות שונות של המערער 5, המשליכות על מעורבותו באירוע אלים בעבירות אלימות המיוחסות לו, על רקע עדויות כבושות והעדר הסבר מצדו לעובדות מסוימות. ביהמ"ש דחה את טענת המחדל החקירתי באשר להימנעות המשטרה מלחקור עדים נוספים לאירוע, וגם באשר להימנעות מאיתור מצלמות האבטחה, וקבע כי לאור מכלול הראיות, אין מחדל ראייתי, אך גם אם קיים, לא נפגעה יכולת המערער להתגונן ולהליך הוגן:

לאחר בחינת טענותיהם של המערערים בנושא זה, לא שוכנעתי כי עלה בידיהם להצביע על קיומם של מחדלי חקירה, וגם בהנחה כי היו מחדלי חקירה כלשהם, אין כל חשש, לטעמי, כי נפגעה יכולתו של מי מבין המערערים להתגונן, או כי נפגעה זכותו להליך הוגן.

...

בטענות אחרות, כמו חוסר הקפדה על סטריליות של זירת העבירה; הימנעות מלאתר מצלמות אבטחה ליד ביתו של המערער 5; ההימנעות מעריכת מחקר תקשורת לגבי המכשיר הנייד של המערער 2, לא מצאתי כל ממש.

(ההדגשות שלי - א.ז.).

ראה: המשך פסקה 35, עמ' 26 בפס"ד עמאר.

101. סבורני כי גם בענייננו, הגם שיש להניח כי סרט האבטחה היה יכול לשפוך אור על האירוע, עדיין קיימת תשתית ראייתי מספקת, שאינה תלויה בסרט, המעידה כי גירסת פאדי השקרית, אינה אמינה, כשמנגד, אף אחת מגרסאות הנאשם אינה אמינה ואינה נותנת הסבר להיפצעות המתלונן, והנאשם גם אינו אמין ביחס לגרסאותיו שלו לשלל טענות וגירסאות אחרות שטפל על פאדי. כמו"כ הנאשם העלה שלל גירסאות כבושות, המעידות אף הן על חוסר אמינותו, כך שהנאשם בגרסאותיו המזגזגות פגע באמינותו ובהתמודדותו עם הראיות שנגדו, וכשל בהצגת גירסה אחת אמינה לאורך כל הדרך, שיש בה הסבר המיישב את אופן הפגיעה במתלונן. עצם הזיגזוג בין שלל גרסאותיו, והעלאת גירסאות כבושות, מול גירסת האמת האמינה של פאדי, גם לא פגעה בזכותו של הנאשם לניהול הליך הוגן, וביומו להציג גירסה אחת סדורה ואמינה, אף בהעדר הסרט. מול גרסאות הנאשם אני מאמינה לגרסת האמת של פאדי, ודוחה את טענת המחדל הראייתי לגופו של עניין.

102. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם **בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **הדחה בחקירה** לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין **ומרמה והפרת אמונים** לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

תנה היום, ט"ז באדר ב'תשע"ד (18 במרץ 2014) בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד פרייסמן, הנאשם ובא כוחו עו"ד אריאל טרי.